

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FÉDÉRATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Пациент или сървайвър**3**

Държавата не може да подобри здравеопазването, но може още неограничено да го влошава.

Права и свободи**4**

„Правата“ са винаги здраво спонсирани със задължения към държавата, към управляващата класа, към налаганите от нея закони.

Работа няма, няма и да има**5**

Борбата за работните места е обречена – тя трябва да бъде борба против капитализма.

Първомайска съпротива в Истанбул**6**

Репортаж за тазгодишните битки от нашите турски другари.

Автономният работнически синдикат**6**

Принципи, цели и средства на новото синдикално движение.

КРОТУВАНЕТО И ПОДАВАНЕТО НА ГЛАСОВЕ Е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ!

В ЛАПИТЕ НА ДЪРЖАВАТА

Подслушаните

Какво става, когато подслушвачите биват подслушвани?

Няколко седмици вече средствата за масово оглушване ни занимават със скандала как някого „незаконно и подло“ били подслушвали с най-модерни технически средства. Бреј че новина! Час сега ли се сетиха, че подслушването било „аморално, незаконно и отвратително деяние“? Мизгар досега управляващите никога да са правели такова нещо?

Вярно е, че има от какво да се възмущават вестници, радио и телевизии. Подслушването е отвратително и недопустимо. Защо обаче надават вой професионалните подслушвачи?

Сетих се, когато преди години ми „позволиха“ да прочета четирите папки собствено досие – над 1000 страници. От него излиза, че не е имало ден и нощ да не съм бил подслушван и наблюдаван, само дето тогава не е имало толкова модерна техника. Вместо микрофони използваша човешки уши – по-дълги от магарешките, – каквито не липсваха.

Ето няколко цитата от нареждането на голямото Началство до подчинените му слухари (правописът съхранен според оригинала):

СТРОГО СЕКРЕТНО

Екземпляр единствен

УТВЪРЖДАВАМ: НАЧАЛНИК НА ОКРЪЖНО УПРАВЛЕНИЕ НА МВР ПОЛКОВНИК (подпис)

21.II.1970 г. – гр. Перник

За провеждане на оперативно мероприятие по ДОР „Идеолога“

Др. Началник,

От постъпилите данни по делото е видно, че обекта на разработка АЛЕКСАНДЪР МЕТОДИЕВ НАКОВ се явява ръководител на анархистите в гр. Перник. Като такъв се стреми да създаде организация на анархисти, която да поддържа духът им и ги запази. Предлага същата да се изгради по тройки и петорки. Отпочнал е събиране помощи за подпомагане на близките на ликвидиран бандит. Притежава литература с анархистично съдържание и той и синът му я разпространяват. Правил е изказвания, че трябва да се ползват легалните организации за провеждане сбирки и поддържане връзка с анархистите. При провеждане на конгресите на есперантистите установил връзка с чужденци. Поддържа връзка с анархистите от цялата страна. Явява се близка идейна връзка на анархистите избягали от страна-

» » » продължава на страница 11

ИЗБОРНО

За Бога, братя, не гласувайте!

Да се гласува, след всичките тези години на „преход“, вече е същинско престъпление! Престъпление към народа, престъпление лично към себе си – освен ако не сте сред пряко облажените от властта, престъпление към децата си.

Погледнете за кого възнамерявате да пуснете бюлетината – все стари муцуни! Нека и в „нови“ партии. Все хора, които вече управлява-

ха държавната машина, бяха в правителства и парламенти, които ругаехте за тяхната политика, за техните закони, за резултатите от тяхното управление. Ругаехте ги с право, защото търпяхте последиците от действията и бездействиата им, от галаверите им, от „борбата с престъпността“, като при последната криминалната атмосфера стана още по-тежка, че

и тласна немало хора от нас, така наречения „народ“, да вършим неща против съвестта си, за да платим сметките си, пък ако остане, да нахраним децата си и евентуално да отидем на лекар, преди да сме се проснали и оставили същите деца сираци.

А какво правят тези стари, познати ни до втръсване персонажи, облечени в

» » » продължава на страница 3

АНАРХОСИНДИКАЛИЗЪМ

Първа балканска анархосиндикалистка конференция в Белград

Първата балканска среща на анархосиндикалистите се състоя в Белград на 6-7 април 2013 г. и беше организирана от сръбските другари. Участваха другари от Хърватска, България, Македония, Косово и Сърбия, а останалите от Словения, Гърция, Румъния и Турция бяха възпрепятствани да дойдат в последния момент, но изпратиха своите поздравя. Също така присъстваше и делегат от секретариата на

Международната работническа асоциация (AIT-IWA). Конференцията започна с кратко представяне на дейностите на различните групи и организации и политическата ситуация, в която те се намират. Това беше използвано като основа на по-нататъшните дискусии върху теми като:

- координиране на работническото движение на регионално ниво и перспективи

» » » продължава на страница 6

БЕЗ ЛОГО

СТАТИИ
АНАЛИЗИ
МНЕНИЯ
ТЕХНОЛОГИИ
ИКОНОМИКА
КУЛТУРА
ПОЛИТИКА
БЪЛГАРИЯ
ОЦЕНКИ

www.bezlogo.com

АПОКАЛИПСИС – КОГА?

ДНЕШНИЯТ РЕВОЛЮЦИОНЕН ПОТЕНЦИАЛ Е НЕИЗБЕЖЕН И НЕПРЕОДОЛИМ РЕЗУЛТАТ ОТ РОБОТРОННАТА РЕВОЛЮЦИЯ И ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА

» » » продължава от миналия брой

В него се установява катастрофалното положение на страната или диагнозата, ако използваме медицинския речник, причините на заболяването или етиологията и лечението, което г-р Горбачов предлага на „болния човек на планетата или на епохата“ – СССР. Тези моменти трябва да се напомнят на всички недобити сталинисти и носталгиици, продължаващи да обясняват рухването на империята с... предателството на подкупената от Запада партийна върхушка и лично на „княза на тъмнината“, преоблечен за случая като генерален секретар на КПСС. (Сред тях, за жалост, се нареди и завърналият се след 21-годишно изгнание велик логик и критик на „реалния комунизъм“ – Александър Зиновев, чиито гениални сатири бяха станали вече ненужни и вредни за глобалните цели на капитала и не намираха повече купувачи на Западния пазар.) Следват нови пленуми и доклади на „младия“ генсек, в чието лице тогава някои виждат един нов Сталин, който ще реши кризата по сталински. В тях се съобщават официално „тайни“, които са известни на всички: консервативен механизъм на управление, масова поява на готованци и лентяи, пиянство, наркомания, цинизъм, пресъпност, измамничество, рушветчийство, поощряване на ласкателството и славословието, грубост, командване, насилие, пренебрегване на всякакви закони, показно благополучие, речитосовие, банкети, юбилеи и т. н., и т. н., с които изобилства всяка губерния на необятната Гоголевска страна с нейните партийни помешчици и номенклатурни Ноздревци, Собакевичевци, Чичиковци и тем подобни „герои на нашето време“.

„В окаяно положение се намира не само икономиката, политиката и социалната сфера. В културата, литературата и изкуството е пълно с посредствени и безлични творения, които, вместо да обогатяват мисълта и да възвисяват, насаждат пошлост, безнравственост и примитивен вкус...“ Създа се е мафиотска атмосфера, в която върлуват огромни гангстерски банди, оглавявани от партийните ръководители на цели „социалистически“ републики на „съюза“. Мафии има и в Москва – в министертвата на външната търговия и на вътрешните работи. „Навсякъде са се появили паразити, партийни дегенерати, които пиянстват, безчинстват и нарушават държавната и партийна дисциплина, и се занимават с присвояване, подкупи, фалсификации на данни за лични облиги“.

В своя преглед на „результатите“ и разискванията на „Декемврийския пленум на ЦК на КПСС“, аз пиша в началото на януари 1987 г.:

„Като описва симптомите и синдромите на заболяването на „съветското“ общество, наред със словесната гуария, наречена „гласност“, г-р Горбачов предписва идеологически клизми и очистително за част от кадровия апарат, очевидно смятайки, че се касае за... запек, докато **Русия е бремна със социалната революция**. Кога и какво ще се роди от тая бременност е още трудно да се предскаже, но родилните напъни вече са започнали. Предлаганите „самоуправленчески начала“ могат само да ускорят родилния процес или абортта, защото ленинизмът и самоуправлението са несъвместими. Диктатурата и самоуправлението образуват два полюса, които създават обстановка, известна като „двувластие“ – ситуация не трайна, от която се връщат назад към сталинския „рег“ или се отива към плашещата горбачовци „анархия“. От двете – едното! Но генералният секретар казва: „Друзари, ние нямаме друг път! Не можем да отстъпваме, няма накъде да отстъпим!“

В статията *СССР – реформа или революция*, посветена пак на „руския въпрос“, подлагам повторно на системен анализ процесите в метрополията и нейните периферии: „Създаденото общество от партията (която Ленин скромно нарече „честта, ума и съвестта на нашата епоха“) ние определяме като **държавно-капиталистическо**, защото в него бяха съхранени основните категории на капитализма – **наемният труд и неговата експлоатация**. Тази разновидност се характеризира с тоталната етатизация на всички отрасли на икономиката, на финансите, на културата и на идеиния живот. На държавния монопол върху собствеността кореспондира безразделната диктатура на партийната, административната и военно-полицейската бюрократия, образувачи класата на държавните капиталисти, чийто антипод са наемните работници от индустрията, земеделието и услугите. Ролята на идеологически мотор, за превръщане на крепостническа Русия в държавно-капиталистическа, изигра марксизмът. Оръдие на преврата беше партията на Ленин, Троцки, Сталин и компания. Това не е историческа необходимост, но

результатите от досегашните завземания на властта от маркс-ленинските партии навсякъде по света са едникви. Повторението на тези „случайности“ върху всички континенти, анализът на програмата на „Комунистическия манифест“ и нейните реализации в слабо развитите страни (в полуразвитата Източна Европа „социализмът“ беше наложен с „безкористната помощ“ на Червената армия) позволяват да твърдим, че марксизмът във всички му разновидности е най-завършения идеологически и програмен израз на тенденцията към концентрация и централизация на властта и на капиталите, и на трансформирането на **прег-капиталистическите цивилизации в държавно-капиталистически**!“

Един „галопирац“ преглед на историята на кризите и конфликтите на държавния капитализъм, ме води тогава до заключението, че „След сталинското свръхпроизводство на чугун, колхоза и труповете, след хрущовото „размразяване“ и брежневата „стагнация“, държавно-капиталистическа Русия навлиза в една нова фаза на своята криза, която има всички изгледи да завърши с „**крах**“!“

Класическите фактори на тая криза са: сблъсъкът на интересите на СССР с тези на другите имперски сили и образуването на единен фронт срещу Москва, резултат от което е последвалата нейна изолация и падежът на политиките за откритите сметки със съседите: Китай, Япония, Германия, Полша и Румъния, и най-вече съперничеството с другата свръхсила – САЩ.

Освен конфронтацията с империалистическите сили, основите на империята са разядени от отношенията на метрополията с колониалните ѝ периферии и избухващите в тях експлозии на класова война с пролетариата.

„Властта е направила всичко, зависещо от нея, за да свърже всички социални, национални и интернационални противоречия в гордиевия възел на една революционна криза. Закривайки всички пътища за създаване на едно свободно общество от свободни хора, тя не е оставила никакви други възможности на трудовия народ и на неговата младеж, освен **да съборят диктатурата**.“

Акцентирал съм с особена сила върху появата на новия непознат в миналото фактор – роботронната революция, чието въздействие тепърва ще се чувства във всички сфери на днешната цивилизация и особено на нейния държавнокапиталистически вариант. Подчертал съм

отново решителното изостаиване на Русия в РР, с каквото самопризнание започва новия доклад на Горбачов пред януарския пленум на ЦК на КПСС през 1987 г.

Отбелязал съм катастрофалното изоставане на СССР в темповете на икономическо и военно развитие и нагвисналата военна опасност над империята: „Липсата на социални и материални условия за разгръщане на РР, всенародната апатия и бюрократическата инерция влечат неумолимо имперския кораб към някакъв „Бермудски триъгълник“ на историята“,... защото миналото е доказало, че всеки опит да се реформира системата води заплашително до загубване контрола над промените, а настоящето показва, че неизменността е станала невъзможна!“

Фракционните борби в средите на търсещата решение и спасение господстваща и експлоататорска класа изострят създаващата се революционна ситуация и вещаят бури над империята. „В подобни условия – цитирам нобеловия лауреат по химия за 1977 година Иля Пригожин – системата загубва своето равновесие и започва да има ирационално поведение. Предишните закони, които са регулирали нейното съществуване и функциониране, губят силата си. В подобни моменти е невъзможно да се предвиди теоретически посоката, която ще поеме промяната: дали системата ще се дезинтегрира в хаоса, или внезапно ще се изкачи на едно по-високо ниво на организация и революционни преобразувания“. И Иля Пригожин заключава: „Когато вследствие бавните, но непрекъснати изменения, флуктуации и асинхронни осцилации на подсистемите си, една система е доведена до дестабилизация и загуба на равновесие, тя става свръхчувствителна и уязвима за действието на вътрешни и външни сили, безпомощни до този момент в опитите си да я променят или разрушат. Действието на тези сили, подготвяно от цялото предшествашо развитие, и мащабът на неговите резултати изглеждат като случайност или „чудо“ за страничния наблюдател.“

Завършил съм оптимистично: „Такава експлозивна ситуация е на път да се създаде в „съветската“ система и тя кара Горбачов да търси трескаво изход. Той се надява да избегне дезинтеграцията в хаоса, чрез реформиране на държавнокапиталистическите отношения във всичките им прояви. Според нас, неговите опити за лечение на неизлечимо заболялата империя, заедно с изброе-

ните класически и нови фактори на кризата, могат само да ускорят развързката. 70-годишният „цикл“ на държавнокапиталистическото общество навлиза във фазата, която наричат **крах**. „Съветската“ империя се отправя към революционна криза, аналогична на тези от 1953, 1956, 1968, 1980-1981 година в нейните развити източноевропейски колонии (ГДР, Унгария, Чехословакия, Полша). Затова е необходимо в пропагандата си да разясняваме този характер на кризата и перспективите, които се откриват пред Социалната революция. Необходимо е да съдействаме с всички сили за превръщането на единичните и изолирани актове в недоволство и съпротива в **групови** и на тях – във всеобща борба, да се работи за разпалването и сливането на избухващите тук и там пламъци в **един всеобщ и очистителен революционен пожар**! Необходимо е най-после да се каже ясно и високо, че **наближава моментът за революционни действия и в нашите страни от Източна Европа**! И че „конвергенцията“ на двете революции – в метрополията и в перифериите – **ще се превърне в прелюдия към световната социална революция**!“

Такива са били очакванията ми в началото на 1987 г. В потвърждение, след по-малко от три години ескаларат събитията в Източна Европа (демонстрации, стачки и отваряне на границите), затвването в тресавището на войната срещу афганистанската съпротива, работническите борби в Полша и декларациите на Москва, че повече няма да ги усмирява с армиите си, както през 1953, 1956 и 1968 г. Те свидетелстват за изчерпване на имперските възможности. Колонии се превръщат в губещо „предприятие“, Руската империя е на път да се разпадне, както това стана през 50-те и 60-те години на XX век с Британската и Френската.

При посещението си в Източен Берлин, столица на несъществуващата вече ГДР, в началото на октомври 1989 г., Горбачов, придружен от Яковлев – идеологът на „перестройката“, – е посрещнат от стохилядна демонстрация, което го кара да „посъветва“ местния диктатор Хонекер да ускори реформите. На въпроса на последния „Защо отстъпваме без бой и без всякакъв отпор?“ Яковлев отговаря, че над СССР надвисва революция, в сравнение с която Октомврийската ще прилича на буря в чаша с вода. •

(следва)

За Бога, братя, не гласувайте!

» » продължава от страница 1

костюми и рокли с цена една средна заплата минимум? Да забелязвате по екрана на телевизора нещо като неудобство по физиономията им? Да чувате нещо като срам в гласовете им по радиото? Да са поднесли някакви извинения и самопризнания пред „електората“ за деянията си? Ще има да чакаме. С половин уста избъбрят нещо за „отделни грешки“, след което се издуват като петли да кукуригат – и се почва едно тупане в гърдите колко благини са направили за „Отечеството любезно!“ Така се увличат, че и водещите не могат да ги спрат, за да обявят рекламна пауза. След която хвалбите продължават в един поток от полустини и безочливи лъжи. Говорят друго само ако трябва да се нахвърлят върху опонента – и в това замеряне с лайна може само да се радва човек, че не ги вижда и слуша на живо, че не е в студиото, да не би да го улучат и него с някое пряско и мазно... Въпреки това злобонието пак го усещаме.

Не, не са се „поправили“ тези хора. Не са се „поучили от грешките“. Защото няма какво да поправят – тази

Колкото до мотива да се забъркваме отново и отново в електоралните помии – то е плод на заблудата „няма друг начин“, на страха „твърдите електорати ще вкарат най-големите гадове във властта“. ... В крайна сметка, отивайки до урните, пак сеем бурени, за да се чудим насетне защо не никнат рози.

им линия на поведение ги е облякла в скъпи грешки, направила им е двойни гушки и задници по цял декар, тя ги е отвела на козметичен хирург да им направи пластики. Грешките им – и те са „грешки“ от наша гледна точка, от гледната точка на заблудата, че държавата има задължение към нас. Няма задължения. Има пълни складове с кацци зелен хайвер и торби с лъжи. „Задължението за грижа за обществото“ е постоянният сос на хайвера. Държавата никога и никъде в чо-

вешката история не е имала „грижа за обществото“ като своя първостепенна задача, но всички държави са писали по знамената си за тази грижа. За да им вярваме, за да им плащаме данъци, да им служим под пагон, да работим в предприятия и фирми на нейните авери, да ни ограбват техните банки легално, а покриваните от тях мафии – нелегално.

Именно затова, дори и „нови лица“ да дойдат, те ще се нагодят към логиката на държавността: лъжи хора-

та, прави им четки, а после властвай над тях и ги изцеждай толкова, колкото могат да понесат, че и отгоре. Ако се разбунтуват – винаги ще намериш някой виновен, да им го подхвърлиш, за да се успокоят... и пак им прати сметки за плащане и наредби за изпълняване.

Разбираме ли всичко това? Разбираме го, естествено. Не сме народ от пълни дебели. Не сме по-идиоти от всеки друг народ. Лудите са ни толкова, колкото и другите по света. Нормални хора сме.

Откъде тогава иде наблюдаваната политическата активност, как оцелява намерението да се участва в избори? С политическата активност – ясно: агитаторите работят, за да им се отплатят след изборите – с пари, с връзки, с някоя службичка да тече трудов стаж и осигуровки, иначе – глад! Рискът на тези от нас, които го правят, е да си спечелят омразата на съседите си. Така се руши нормалната човешка солидарност между хората, все по-малко можем да се надяваме на помощ от ближния, ако закъсаме. Уреждаме се сега, за да си изплатим след години.

Колкото до мотива да се забъркваме отново и отново в електоралните помии – то е плод на заблудата „няма друг начин“, на страха „твърдите електорати ще вкарат най-големите гадове във властта“. Сякаш има значение колко голяма гадина ще те ухапе, след като отровата им е една и съща, лакомията – неограничена, наглостта – безгранична. В крайна сметка, отивайки до урните, пак сеем бурени, за да се чудим насетне защо не никнат рози. •

Васил Арапов

ДИАГНОЗА: ОСТЪР КАПИТАЛИЗЪМ

Пациент или сървайвър?

Ситуация: на човек му прилошава. Личният лекар не си вдига телефона. Близките на болния викат „Бърза помощ“. Линейката пристига след час и двайсет и пет минути. Ни дума за извинение, ни сянка на неудобство. Мерят кръвното, говорят с пациента като с малоумен, накрая отсичат, че няма поводи за притеснение. Отказват да го карат до болницата – не и без направление, а те няма да препоръчат хоспитализация. Заминават си. След час – нова криза, ново очакване. Трескаво търсене на познати с познати медуци – познатото търсене на „връзки“. Спешно вземане на заем или тежеле на пари от банкомат. На бойно поле да си – пак по-бързо ще те обслужат и ще ти обърнат повече внимание. Естествено, за да те вкарат пак в месомелачката. В месомелачката на цивилиния ни „миролюбив“ живот не си дават зор да те върнат. Животът и без туй е страдание, нали?

Привържениците на „няма по-добро измислено от това устройство на света“ вдигат рамене. Казват, че „отделни лекари се били комерсиализирали“. Дрън-грън. Здравната система е комерсиализирана, болниците са

търговски гужества. На личните лекари им се плаща за брой клиенти, не за качеството на услугата – запазен живот, съхранено здраве. *Имаш пари – живей. Нямаш – вземи от приятел. Нямаш приятели* (пропуса се покрай ушите обстоятелството, че нямаш богати приятели)? *Ами значи си лош човек, мри!*

Системата на здравеопазването след премахването на поликлиниките с участковите лекари и неограничения болничен прием е доста странна неща. Не е машина за лекуване, а машина за реализиране на печалби. Днешните лични лекари, наследници на предишните участковци, би трябвало да разполагат с достатъчно средства за диагностика и терапия. Да бъдат много добре подготвени, да познават пациентите си и историята на техните недъзи. Човешката памет има ограничения, затова са измислени компютрите. Специализиран софтуер в други области анализира сложни системи, доказателствата от този анализ се смятат за валидни в съда, в научните теории. Но самите лекари не вярват на „машините“. Имат известни основания. Масовото про-

изводство гони количество, малките серии диагностични и терапевтични апарати са скъпи. От друга страна – в едно звукозаписно студио боравят с отделните звукови нишки отвъд ръба на въображението. С какво ухото на лекаря е по-добро от същата техника? Базата данни сравнява записа на сърдечните тонове, графиката на кардиограмата – сигурна диагноза на проблема, която не се влияе от настроението на доктора. Не, казват лекарите, нужна е интуиция. Ами използвайте тази интуиция да изберете от предложените от компютъра възможни диагнози!

Само че това изисква повече реална работа, а личните лекари, които по списък имат по 6000 пациенти, търсят именно бройката, от която капят пари. Високопарните слова за „дълъг“ остават за камуфлаж. Медицината вече не е призвание и страст да помагаш на нуждаещите се. Тя е поминък. Бизнес. Нищо лично. И то в сфера, където личното е решаващо.

Колко струва един часовник, който следи сърдечния пулс, температурата, други показатели? Реално – по-малко от мобилен телефон. Кол-

ко струва преносът на тази данни към компютъра на личния лекар, те да се трупат в личните папки на неговите пациенти? Колко струва да ги обработва софтуер за предварителна диагностика, върху резултатите от която лекарят да упражнява своето прословуто „шесто чувство“? Така че да регистрира проблем още преди на пациента да му стане

зле. И тогава сам да алармира „Бърза помощ“.

Много ли пари трябва да това?

Не повече от похарчено то за бюрократията в здравеопазването, не повече от лекуването на настъпните поражения върху организма, но с повече краен ефект – предотвратена ранна смърт или инвалидност.

» » продължава на страница 4

Права и свободи

Правата на човека се разбират гнес като възможност да постъпваме така, че да си осигурим и поддържаме необходимите условия за живот. Върху това определение стъпват и законовите системи на държавите, същото е в основата на формалното съглашение между представителите на правителствата на различни страни, наречено „Всеобща декларация за човешките права на ООН“.

За първи път понятието „човешки права“, като нещо полагаемо по рождение на всеки, се оформя в английската Велика харта от 1215 г., следва дълъг път на развитие до френската Декларация на правата на човека и гражданина от 1789 г. Акцентът винаги е върху политическите права, правото на собственост. През ХХ век се добавят неприкосновеността на личността, избирателните права и равенството пред закона. Като такива, тези права са винаги здраво споени със задължения към държавата, към управляващата класа, към законите, които тя приема и налага на всички останали.

Задълженията по този начин ограничават правата. В

чий интерес? Винаги се твърди, че в „интерес на обществото“, но лесно се вижда, че интересът тук е този на държавата. Нещо повече – правата са скачен съд със задълженията и неспазването на последните води до потъпкването на първите, съвсем според текстовете на закона.

През ХХ век, в резултат на борби на онеправданите, правата са разширени със социални и икономически, каквито са правото на труд, на обединение в профсъюзи, на почивка, социално подпомагане, пенсия по нетрудоспособност, лимит на работното време и други. И отново тези права са поставени в зависимост от спазването на законите, които ограничават същите права. Просто казано, когато гражданите не спазват законите, държавата ги принуждава насила „да влязат в правия път“, като за наказание ли лишава от редица „изконни, вродени“ права – например като въква непослушните в затвора.

Втората световна война глобализира нормативите за човешките и гражданските права, но продължи да ги сковава с условието за ло-

ялност към институциите и практиките, които реално влошават условията за живот и оставят човек да се оправа и търси начини да просъществува на по-ниско ниво. От друга страна, правомощията на държавата не страдат, когато тя пренебрегва задълженията си към гражданите, които сама е декларирала. Гражданинът е лишен от свободата да упражни насилие спрямо държавата в отговор на упражненото от нея насилие спрямо него. Да, *Декларацията за права на ООН* предвижда правото на гражданина за съпротива, „когато всички други средства са изчерпани“. Това е параграф 22 – само държавата решава дали „всички средства са изчерпани“. Тоест тя лишава човек от възможността да си осигурява условия за нормален живот в отговор на недоволството му от законите, които правят тези условия незадоволителни. Нарушаването на законите винаги е сигнал, че тези закони вредят на желанията на хората, нарушават естествените им права, но пак според същите закони съпротивата е престъпна. Имало си било *ред на промя-*

на, която почти никъде не става чрез прякото волеизявление на народа. Така задълженията се оказват по-привилегирани от правата.

Огромна дял от законите гарантират правото на собственост, уреждат човешките взаимоотношения и само малка част постулират наказания за посегателство срещу личността,... но от други личности, докато на институциите това е позволено. Правата на държавата се оказват по-високи от правата на личността. Държавата, дори да наруши своите задължения, запазва правата си непокътнати.

Възможно ли е приемане на такива закони, които да „възстановят“ баланса?

Не. Първо, няма какво да се „възстановява“. Законите винаги са били и са въплъщение на „нарушен баланс“. Второ, самата логика на законността се състои в привилегии за институциите, дискриминация на народа. Свобода на държавата да върши каквото намери за добре, включително да съди сама себе си, и несвобода за поданиците ѝ, задължени чрез заплахата от насилие да се подчиняват на държавата.

Механизмът за „поправяне“ на несправедливостта, наречен „избори“, е конструиран така, че евентуално да накаже отделни персонажи, използвали институциите по време на управлението им, но не и да лиши институциите от техните привилегии (и вратички за злоупотреби). Този механизъм е периодичен и дори когато временно съдържа произвола на институциите, в течение на мандатите си го наваксват. Има много техники за осъществяване на наваксването, заобикаляйки разумно звучащи, но на дело нарочно безсилни закони, чиято роля е да служат за залъгалка. Единствено прякото самоуправление на населението изчиства проблемите с произвола, защото при самоуправлението институциите нямат никакви правомощия над правата на гражданите. Прякото самоуправление изработва обществени правила, но това вече не са закони, които се нуждаят от спазване чрез принуда.

Само че и най-последователното пряко самоуправление остава половинчато, когато то не включва прекъсване контрол и стопанисването

» » » продължава на страница 5

ДИАГНОЗА: ОСТЪР КАПИТАЛИЗЪМ

Пациент или сървайвър?

» » » продължава от страница 3

Ако личният лекар, който е общопрактикуващ, не е сигурен, че може да помогне, той праща пациента на преглед при специалист или му прехвърля данните. Статистически това ще се случва на 30-40% от пациентите на личния лекар.

Тесните специалисти също успяват да помогнат на около 60-70% от пациентите си. Останалите ги насочват към болниците, където имат по-прецизна апаратура, повече персонал за цялостни грижи – тоест мощна материална база за борба против заболяванията. Простата сметка е, че в болница ще попадат едва 10 на 100 от обърналите се с оплаквания към личния си лекар.

Оттук е пределно ясно как трябва да се разпределят средствата – според структурата. Многобройни лични лекари, по-ограничен контингент специалисти и накрая – болници. В настоящата реалност обаче нещата се объркват. Плащането на бройка пациенти на личните лекари, вместо за свършената работа – процедура и резултат от нея. Това задоволява личните лекари (а те

дори не презглеждат пациентите, техните сътрудници само пишат рецепти), задоволява и Здравната каса – тя плаща по-малко, отколкото би плащала за резултати. Добросъвестният лекар, който не го мързи и не го е страх да лекува, губи. Значително повече губят пациентите – просто мрат от некачествено обслужване.

Лимитът по изискванията на Касата е 20 минути преглед на човек. Тоест не повече от 300-400 прегледа месечно. Ами останалите до 1000 или 3000 и повече, дето ги имат личните лекари по списък? У нас личните лекари работят като диспечери, раздават си талоните за консултация, които са по 50-60 на месец (и пак – къде са останалите?), или пък директно изпращат пациента в болница, независимо, че веднъж са получили плащане за всеки човек от практиката си, независимо дали им се е мярнал пред погледа.

После в болницата пък се правят маса скъпи изследвания на същия пациент, които са рутинни и в компетенцията на личния лекар и на специалиста. Касата не може и не иска да покрие нещо повече от престоя в болницата заедно с храната, понеже си

Започнете ли сами да се справяте, ще видите кристално ясно, че държавата само пречи, че не ви е нужна нито тя, нито печалбарските навици на капитализма.

е определила финансовите рамки – т. нар. „пътеки“. В болниците лежат тежко болни пациенти, които харчат много повече, отколкото се плаща за тях, и болниците затъват в дългове.

Тук е мястото да упрекнем и пациентите. Те идват, чули-недочули, прочели нещо в интернет, настоявайки за изследвания и процедури, които не са им нужни. Това обаче е проблем на постоянна образователна практика след населението, която да започва още от училище.

Деца уча маса излишни неща, но не и да познават тялото си и да се грижат за него. Възрастните пък мислят, че „вече са се изучили“.

Въпросът е какво можем да направим, за да променим това положение? Твърде малко, ако не засегнем самите основи на социално-икономическия модел на обществото, ако не променим логиката и целите му.

Един минималистичен изход, само колкото да компенсират част от деформациите на системата, би бил самоорганизиране по жилищни блокове и селски махали. Личейките се баят? Разберете се със съседите да имате дежурен автомобил. Съберете доброволци, които да се обучат за санитарни. Направите ли това, *настоявайте* да ви предоставят инструктори, апаратура, консумативи, специален режим на движение на автомобила, а защо не и оборудвана кола. За сметка на държавата, от джоба на политиците и чиновниците, отговорни с действията и бездействията си за сегашното състояние на здравеопазването, от джоба на търговците с медицинско оборудване и лекарства, от корпоративните производители –

те също са съучастници в безобразията. В никакъв случай не се съгласявайте тези ваши квартални отряди за бърза помощ да бъдат агминистрирани отгоре. Вие сами, на съседски съвети, ще ги ръководите. Ще си помагате с другите съседски съвети. Борете се институциите да признаят правото на тези ваши „бързи помощи“ да лекуват и да ангажират болничните с докарани пациенти – но без условия от тяхна страна, защото условията им ще са да станете винчета от същата система, която ви убива по мъчителен, но доходоносен за себе си начин.

Започнете ли това, ще спасите не един свой близък. И най-важното – ще се убедите, че само по този начин, чрез пряко гражданско действие, е възможно оправянето на положението. Държавата не решава проблеми, тя само налива пари в тях. Започнете ли сами да се справяте, ще видите кристално ясно, че държавата само пречи, че не ви е нужна нито тя, нито печалбарските навици на капитализма. •

Доктор Докторов, общопрактикуващ нещастник, през останалото време – също пациент

Права и свободи

» » » продължава от страница 4

на собствеността в интерес на всички граждани. Очевидно е, че притежателите на собственост винаги имат повече възможности да наложат своите интереси, да си осигурят и поддържат удобните за тях условия за живот, което винаги става за сметка на условията, с които трябва да се примиряват гражданите без собственост. Дори цялата собственост да бъде разделена „по равно“ (макар да не е ясно по какви критерии би могло да стане по справедлив или най-малкото равностоен начин) основаната върху конкуренция стопанска дейност в кратки срокове ще лиши от собственост мнозинството. Богатството ще се натрупа у малцинството, при това почти никога в зависимост от трудовете и творчески умения на конкретните хора, а единствено според способностите им да организират нещата в собствена егоистична изгода. А това, погледнато без пристрастия, е асоциално поведение, активен паразитизъм, за разлика от пасивния, каквито са обикновената просия и гребните, лишени от смелост кражби. С други думи – системата дава предимство на разбоя, на гра-

бежа, на крайната форма на несолидарност, докато солидарността е дълбок човешки инстинкт, благодарение на който обществото е просъществувало от зората на историята до ден днешен, въпреки поощряването на асоциалното поведение.

Веднага щом се появи имущественото неравенство, прякото самоуправление блокира, собствениците превръщат институциите за решаване на конкретни проблеми в органи на властта. Получава се познатата ни картина: институции с повече права над населението и по-малко задължения към гражданите от една страна, от друга – граждани с уязвими права да живеят както намерят за добре и повече задължения да се подчиняват да държащата.

Ето защо анархистите не приемат сегашните форми на собственост, ето защо противопоставяме на правата (отпуснати от държавата срещу лоялност към нейните действия) безусловната човешка свобода, тоест възможността всяка личност да постъпва мотивирана от съвестта си, без ограничения на страха от обществено наказание или неодобрение, освен ако последното не е изразено от приятел. •

Шаркан

THE PIRATE BAY

Трима младежи срещу системата

В началото на 21-ви век шведите Готфрид, Фредрик и Петер създават интернет сайта *The Pirate Bay* („Пиратският залив“). „Заливът“ е т. нар. „торент тракер“, сайт за споделяне на файлове. Бързо се превръща в най-големия в света от този тип, тъй като позволява на всеки да качи каквото пожелае и да го споделя. Информацията за хората, качващи торенти, е кодирана и не може да стане достояние на властите, а сървърите се намират в Стокхолм.

По тази причина много скоро в „залива“ се появяват и филми – холивудски продукции, касови заглавия, които според законодателството на САЩ не могат да бъдат споделяни публично. Реакцията не закъснява. През 2008 г. филмовите студии *Warner Brothers*, *Columbia Pictures*, *20th Century Fox* и *Metro-Goldwyn-Mayer* завеждат дело срещу тримата „пирати“.

Пледират за глоба в размер на 13 млн. щатски долара и затвор за Петер, Готфрид и Фредрик.

Обвиняем е и Карл Люндсгрьом, визиран като спонсор и сподвижник на сайта.

Фредрик и Готфрид отговарят, че за тях това е изцяло техническо предизвикателство, а дейността им не нарушава шведските закони. Петер защитава тезата, че де-

мокрацията е свобода на словото и споделянето. Агитира за промяна на статуквото, поддържано от големите корпорации. Според него маститите мултимилардери още живеят в отминала епоха и първата трябва да открият електричеството.

В хода на делото шведският съд се опитва да подложи на кръстосан разпит обвиняемите. Най-силният му коз е въпросът: защо никои от тримата не е взел под внимание стотиците заплашителни писма, които ежедневно им изпращат корпоративните центри на филмовите студии от САЩ? Фредрик отговаря, че това за него най-обикновен „спам“ – нежелана поща. Готфрид им изпраща отговори, че не може да отговаря за нещо, което някой от милионите потребители на *The Pirate Bay* е качил и решил да сподели. Ежедневните заплахи продължават, накрая търпението му се изчерпва и започва да отговаря с писмо с текст: „Законите на САЩ не важат в Швеция. Моля, научавайте си го!“

Обаче се оказва, че законите на САЩ важат и в Швеция. Съдията по делото Томас Нордсгрьом е член на „Асоциация за защита на авторски права“. Въпреки възраженията от страна на обвиняемите съдът не намира това за нару-

шение и заявява, че конфликт на интереси няма.

Фредрик е осъден на 10 месеца затвор, Петер – на 8 месеца. Готфрид е признат за виновен за хакерство. Карл Люндсгрьом е осъден на 4 месеца лишаване от свобода. Финансовите загуби на Холивуд са оценени на 6,6 млн. щатски долара. Всички интернет доставчици, които осигуряват трафик на „залива“, са заплашени с глоби в размер на стотици хиляди щатски долари.

В момента Петер е в Швеция и очаква да излежи присъдата си. Все още се надява на закона да го защити и търси защита от Европейския парламент в Брюксел. Фредрик емигрира в Лаос и е издирван от Интерпол. Готфрид е открит в Камбоджа от местните власти, екстрадиран е обратно в Швеция и поставен под арест.

Историята на тримата е разказана във филма „Пиратският залив – далеч от клавиатурата“. Интересно да се види още „кухнята“ на торент тракера – помещенията със сървърите, които поемат трафика и опитите за легализиране на интернет „пиратството“ с участието на Пиратската партия в парламентарните избори. Споменава се и връзката на „Пиратския залив“ с „Уикилийкс“ и Джулиан Асанж. •

Слона

МИЗЕРИЯ ПО ВРЕМЕ НА ТЕХНИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ

Работа няма и няма да има

Относително доскоро очаквахме, че поредната технологична революция, чиито свидетели сме, носи единствено благини. Скептиците и песимистите не се чуваха в общия хор на възторжени мнения, а тези с по-силен глас ги обявихме за врагове на прогреса. Напрасно. Всяка революция е драматична в социално отношение, поне исторически досега е било така. Може ли сегашната система на управление, производство и разпределение да овладява тази драма, да намали негативните социални последици?

Нашето мнение е, че *не може*, а и не си го поставя за цел.

Какво толкова страшно се е случило? Например това, че икономиката, основана върху новите технологии, влиза в противоречие със ситуацията на пазара на труда, който изостава от бързите промени в начините на производство.

Не за първи път, нито ще е за последно, цитираме своите идейни и буквални врагове, когато в техните думи се съдържа здрав смисъл. Така например един от главните гробокопачи на Руската революция 1917-

1921, Владимир Ленин, през 1913 г. пише, че *„за революция не е достатъчно низшите класи да не искат този си начин на живот. Нужно е и управляващите класи да не могат да управляват както са свикнали“*. Днес ситуацията е точно такава: народът не иска благосъстоянието му да пада на фона на развитието на новите технологии, а управляващата класа в стремежа си да използва всички изгоди на същите технологии, почва да изпуска кормилото на мениджмънта. Получава се революционна ситуация, от която обаче народът не е в състояние да се възползва поради разделението си на електорати, на етноси, по други маловажни в едър план признаци и щения.

Капиталистите и политиците – напротив – усещат изплъзващия им се контрол и вземат мерки. Често те изглеждат „отголу“ като неадекватни, глупави, некомпетентни и голяма част от тях наистина са такива. Важното е обаче да не забравяме – управляващите класи гледат да наредят нещата удобно за тях, а не за всички. Лишенията в долните етажи на социалната пирамида ги вълнуват готов-

кова, колкото недоволството там да не прерасне в организиран бунт.

Изследователите на американския пазар на труда постоянно стигат до едни и същи изводи: финансово-стопанската криза продължава, но печалбите на корпорациите растат. За сметка на какво? Не благодарение на абстрактни „работни места“, а вследствие на нарастването на продуктивността на служителите „с опит и навици“. При това производителността на работата им изпреварва динамиката на ръста на тяхното заплащане.

Доскоро беше прието да се мисли, че технологичният прогрес е изгоден поне на добре образованите хора. Само че и тук се появиха сериозни съмнения. Високотехнологичната икономика дава ясни симптоми, че престава да се нуждае както от нелегални работници без образование, така и от служители с дипломи.

Ерик Брюнълфсон и Андрю Макафи в книгата си „Нагпревара с машината“ („Race Against the Machine“) твърдят, че сме на прага на ситуация на обезлюдяване в много области на човешката дейност, например

услугите на преводачи от един език на друг, юридически консултации – все квалифицирани и високо платени професии.

Мнозинството икономисти все още не вярват, че стопанският ръст може да е съпроводен от понижаване на жизнения стандарт. Според тях това е „неправилно“. Фактите обаче говорят друго. Например, че прогнозирането на бъдещето въз основа на практиките на миналото умножава грешките, вместо да даде яснота какво да се прави. Технологичният прогрес изобщо не е задължително условие за автоматичното увеличаване на доходите на работещите.

Сложното е, че технологиите провокират нелинейно развитие на процесите и явленията в обществото. Затова прогнозите са толкова трудни. Следвайки линейната логика, днес пътуването от Европа до Америка не би трябвало да отнема малко повече от един час. Но... свръхзвуковите пътнически самолети като „Конкорд“ са спрени от експлоатация, тъй и никога не са били масов транспорт поради скъпотията им. Време се губи на самите летища

заради проверки от страх пред терористи. Позитивният момент тук е, че все по-рядко се налагат подобни пътувания, след като много неща могат да се свършат през интернет за секунди и минути. Освен ако не ни измамат във виртуалното пространство. Освен ако не ни трябва нещо съвсем материално като храна или облекло или сложен уред – все някой трябва да го достави физически.

Физическите доставчици пък вече разполагат с доскоро възприемано като фантастика средство – компютърно управляван автомобил. Какво ще се случи, ако тази технология на автомобилите стане масова? Какво би я спряло да стане масова? Няма причини автоматичното транспортно средство да не бъде по-икономично и по-безопасно. По улиците и шосетата няма да има задръствания или поне ще са десетки пъти по-редки, драстично ще намалеят катастрофите. Звучи чудесно? Не и за шофьорите на автобуси и камиони, които са милиони.

И когато до всеки достигне простата истина, че *работа няма* – какво правим? •

Христо Николов

СЪПРОТИВАТА ПО СВЕТА

Първомайска съпротива в Истанбул

През последните три години турската държава дава разрешение на работническите съюзи да „отпразнуват“ 1 май на Таксим, един символичен площад за революционно настроените хора поради ролята му в „Кървавия 1 май“ през 1977 г. Тази година обаче турската държава забрани Таксим за 1 май – точно както допреди три години. По време на тези „законни“ първомайски години, държавата се опита да накара хората да забравят истинското значение на 1 май. Ние знаем, че 1 май е бунтовен ден за потиснатите, работниците и революционерите. В този ден ние издигаме гнева си срещу държавата и капиталистите. Тази година държавата промени стратегията си за 1 май. Губернаторът на Истанбул забрани целия транспорт в града, сложи контролни постове за тези, които искат да протестират срещу положението.

Палачите на държавата и капиталистите мислят, че ще успеят да ограт нашата свобода. Ние бяхме на улиците, не само заради забранения площад Таксим и незаконния 1 май. Ние бяхме на улиците срещу властите, които крадат живота ни, срещу шефовете, които ни налагат робство, срещу държавата, която е несправедливост

сама по себе си. Ние бяхме на улиците с нашия девиз „Към революция чрез анархистко действие“, както и предните години.

Губернаторът на Истанбул, държавният секретар и министър-председателят оправдаха забраната на 1 май със защитата на „градското облагодряване“ на площад Таксим. Автобусите, метрото, фериботите бяха спрени. Въпреки тези забрани, хиляди бяха на Шишли пред сградата на централния офис на DISK (най-големия профсъюз), за да се подготвят за похода към Таксим.

С лозунги на турски и кюрдски „Ние сме на първомайския площад на 1 май“, „Да живее 1 май“, акцията започна. Полиците атакуваха синдикати-

те, организациите, политическите партии и другите хора, които се опитаха да стигнат до Таксим. Много хора бяха ранени от полицията, която използва газове бомби, водни орбиди и пластмасови куршуми. След като полицията атакува всички отново се събраха пред сградата на DISK.

Полицията попречи на ливейките да стигнат до сградата. Блокираха я и я атакуваха с газове бомби вътре в нея. Полицейският терор не беше само в Шишли, в сградата на DISK. Полицията атакува жестоко хора в Бешикташ, Междигиекьой и други части на Истанбул.

Десетки хора бяха ранени този ден заради полицейския терор. Двама от тях са с опасност за живота. 72 души бяха арестувани.

На 1 май анархистите бяха на улиците и в други градове на Турция.

Въпреки държавния терор, огънат, който нашите другари запалиха през 1886 г., ще се разгаря на улиците на всеки 1 май. Гневът на потиснатите ще оцелее срещу газовите бомби, пластмасовите куршуми, арестите, затвора и всички прекеждия. •

DAF

Devrimci Anarşist Faaliyet (Революционно анархистко действие)

АНАРХОСИНДИКАЛИЗЪМ

Първа балканска анархосиндикалистка конференция в Белград

» » » продължава от страница 1

на революционния синдикализъм

- студентски борби
- отиватни действия на анархосиндикализма срещу национализма, расизма и фашизма в региона
- въпроси относно либерализма и реформизма в работническото движение и начини на противодействие
- въпроси свързани със сигурността на движението и укрепването на инфраструктурата на движението в региона.

Освен това беше направена презентация на Международната работническа асоциация и се проведе дискусия по конкретни проблеми от борбите на работното място. Участниците в конференцията приключиха двудневното събитие с включване в демонстрация, организирана от Анархосиндикалистка инициатива (ASI) пред сръбското Министерство на труда против новия закон за стачките, уволненията и безработицата. С действията си участниците потвърдиха позициите, които са универсални за всички работници на Балканите и по света, и за пореден път доказаха принципите на:

- пряката демокрация
- прякото действие и
- интернационализма

като единствен път, който работническата класа може да поеме в борбата си за свобода.

Подчертана беше идеята за Балканска конфедерация като единственото жизнено решение за мир и просперитет в региона, като реална алтернатива на всеки един държавен проект, който никога не е донесъл нещо добро на хората от Балканите. Общото настроение е, че Конференцията беше успешна, подобри сътрудничеството между групите в региона и даде възможност за плодотворен обмен на идеи, както и основа за конкретни общи дейности. Бяха въведени нови начини на комуникация между участващите групи и организации и има общо очакване, че този вид събирания ще се превърнат в редовна практика.

Смърт за държавата и капитализма!

Да живее солидарността между балканските работници!

Да живее анархосиндикализмът! •

От участниците в Първата балканска анархосиндикалистка конференция

АНАРХОСИНДИКАЛИЗЪМ

Автономен работнически синдикат – принципи, цели и средства

Автономният работнически синдикат е новосъздадена синдикална организация, близка до идеите на анархосиндикализма. По-долу публикуваме призива за участие, който организацията разпространи на 1 май 2013.

Една от основните причини за тежкото положение в което се намират хората на труда в България, е фактът, че през годините на Прехода не бяха създадени истински синдикални организации, които да защитават правата на трудещите се.

Липсата на съпротива срещу антисоциалните политики на Държавата и алчността на Бизнеса („роген“ или „вносен“) доведе работниците у нас до положение на най-бедни и безправни в най-бедната и най-корумпирана страна в Европа – и това е по официални статистически данни. В огромния „сив сектор“ на българската икономика властват феодални отношения, а положението, в което се намират „крепостните“, не влиза в Статистиката!

„Социална борба без компромиси!“ е мотото на Автономния работнически синдикат, което възнамеряваме да изпълним със съдържание – на произвола и унижението трябва и ще бъде сложен край!

Основните принципи, върху които APC ще се гради като

организация, са два – солидарност и взаимопомощ. Това не са просто лозунги – солидарност в действията, взаимопомощ в отношенията ще са неща, които искаме да бъдат метод на работа и всекидневна практика в организацията.

Автономният работнически синдикат си поставя за цел безкомпромисно да защитава трудовите и човешките права на членовете си, независимо дали това ще бъде пред държавни институции, работодателски организации, частни фирми или съдилища. Ще се стремим членовете на синдиката да имат постоянен достъп до правни консултации или адвокатска защита.

APC възнамерява да създаде множество трудово-потребителни и потребителни кооперации, взаимоспомагателни каси, задруги за размяна на услуги и други видове кооперативи, които ще бъдат изградени на принципите на взаимопомощ, участие, доброволен труд, сътрудничество, солидарност и които в крайна сметка ще образуват Мрежа, алтернативна на капиталистическата икономика и обществени отношения.

Автономният работнически синдикат е демократична организация, в която няма „вождове“, „елит“ или синдикална бюрокрация, отделните членове и секциите са равнопоставени,

вени, а решенията се взимат на общи събрания.

Автономният работнически синдикат не е бюрократична, усвояваща средства по „проектчета“ трудово-правна кантора, а класова организация, която е отворена за работници, безработни, студенти и пенсионери – без разлика на пол, възраст, вяра, раса или етническа принадлежност!

Автономният работнически синдикат не си поставя за цел да стане част от „социалния диалог“ или да влезе в „тристранката“ – ние, ако преговаряме, то ще е единствено за процедурата, по която да бъдат изпълнени исканията на работниците.

Автономният работнически синдикат не подкрепя политически партии и не участва в предизборни кампании.

Автономният работнически синдикат е част от международното работническо движение и поддържа връзки със сродни по цели и принципи, групи и организации.

Основното ни средство за постигане на поставените

цели и задачи е Прякото действие – стачка, протест, блокада, окупация, гражданско неподчинение. Синдикатът би одобрил създаването на работнически съвети по предприятия като средство за администриране и координация, както и извършването на граждански експроприации и преминаване под работнически контрол на фирми, заводи и отрасли при сериозни трудови конфликти или безхаберие от страна на собственика, бил той Държавата, или частен такъв.

Непосредствените цели, които си поставяме и нещата, за които ще се борим, са:

- На първо място – масовизирание на Организацията!
- Обръщане на ситуацията на „пазара на труда“ в полза на трудещите се – незабавни промени в Трудовото законодателство!
- По-високи заплати, повече социални придобивки за работниците, по-високи детски надбавки и социални помощи!
- Шестчасов работен ден! Намаляването на работния ден ще премахне безработицата и ще даде възможност на трудещите се да имат свободно време.
- Безплатно (без такси) и достъпно образование!
- Безплатно и достъпно здравеопазване – слагане на край на здравния геноцид и тър-

говията с човешкото здраве!

- Увеличаване на размера на пенсиите и незабавно намаляване на възрастта за пенсиониране (най-лесният начин за намаляване и на безработицата).
 - Социализация на обществените услуги – ток, вода, парно, горива, транспорт – те трябва да бъдат обществена собственост!
 - Противопоставяне на политиката на съкращаване на обществени разходи, приватизация, либерализация, дерегулации и пр., чрез които неолибералният капитализъм води обществата към катастрофа.
- Твърдото ни убеждение е, че генерално решение на тежките системни проблеми, в рамките на днешната социално-икономическа и политическа формация (капиталистическата система) не съществува! Затова ние се стремим и ще се борим за ново, самоуправляващо се, безкласово общество, основано на принципите на свободата, равенството, солидарността и взаимопомощта!

Присъедини се към нас! •

1 май 2013 г., София

<http://arsindikat.org/>

info@arsindikat.org

GSM: 0878346455

Клуб на APC:

София, ул. Люле Бургас №1

САЩ: неписаната история

Режисьорът Оливър Стоун и историкът Питър Кузник разкриват истината за американския империализъм

» » » продължава от миналия брой

Демокрация и свобода по американски: историята на Хенри Уолас

„Някои говорят за „Века на Америка“. Аз казвам... векът,... който трябва да се роди от тази война, може и трябва да бъде векът на обикновения човек... Някоя нация няма да се ползва с божествено право да експлоатира други нации... Не трябва да има нито военен, нито икономически империализъм... Международните картели, които обслужват американската алчност и германската жажда за власт, трябва да изчезнат... Походът към свободата през последните 150 години е... една велика народна революция, Американската революция от 1775 г., Френската революция от 1792 г., революциите в Латинска Америка от боливарската ера, Германската революция от 1848 г. и Руската революция от 1917 г. Във всички тях се чува гласът на обикновения човек... Някои от тях стигат до крайности, но... хората се движат пипнешком в тъмното към светлината... Съвременната наука, която е плод и основна част на на-

родната революция, прави възможно... Всички хора на света да имат достатъчно храна... Народната революция е в настъпление“.

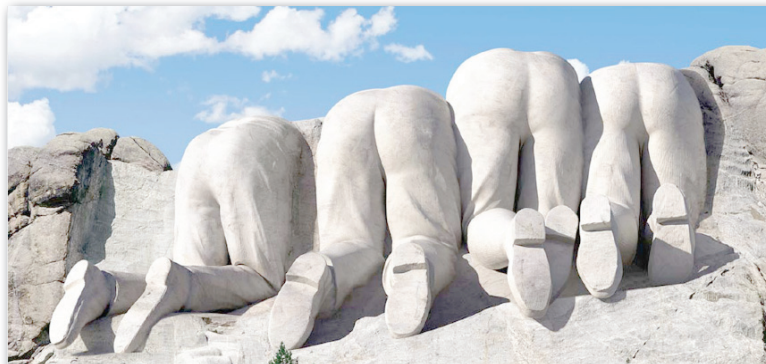
Това са думи на вицепрезидента на САЩ Хенри Уолас, изречени през май 1942 г.

Мнозина оспорват искреността на антиколониалните стремежи на Рузвелт по време на войната и макар той да не е такъв разгорещен борец срещу колониализма като вицепрезидента Уолас, той непрекъснато изразява своето възмущение от несправедливото и нечовешко отношение към колонизираните народи. Елиът Рузвелт си спомня остриите думи на баща си пред Чърчил, който бил „на път да получи апоплектичен удар“ през 1941 г.: „Не мога да повярвам – казва той, – че можем да водим война срещу фашисткото робство и едновременно с това да не работим за освобождаването на народите по цял свят от една назадничава колониална политика“. Той настоява Чърчил да сложи край на британската власт в Индия и другите ѝ колонии. На пресконференция през февруари 1944 г. Рузвелт публично заклемява британската колониална власт

в Гамбия, Западна Африка, която посещава предишната година. „Не съм виждал нещо толкова ужасно в живота си – заявява той. – Местното население е с петстотин години назад... Британците са там вече десет години и за всеки долар, който са вложили в Гамбия, са взели десет. Това е чиста експлоатация на местния народ“.

„Индокитай не трябва да се връща на Франция – казва той на Държавния секретар Кордел Хъл през октомври 1944 г. – Франция държи тази страна – тридесет милиона жители – вече близо сто години и хората там живеят по-зле, отколкото преди това... Народът на Индокитай заслужава по-добър живот“.

На 19 юли 1945 г. започва Националната конференция на Демократическата партия в Чикаго. Франклин Д. Рузвелт безпроблемно си осигурява кандидатурата за безпрецедентен четвърти мандат. Истинската борба е за вицепрезидентския пост. Хенри Уолас си навлича гнева на партийните консерватори както с призивите си за световна „народна революция“, за постигането на която Съединените щати и Съветския съюз трябва да ра-

ботят заедно, така и със застъпничеството си за каузата на синдикатите, жените, чернокожите и жертвите на европейския колониализъм. Негови врагове са bankerите от Уол стрийт и други антисиндикални бизнес интереси, сегрегационистите от южните щати и защитниците на британския и френския колониализъм.

Уилям Стивънсън, шеф на британското разузнаване в Ню Йорк, дори възлага на Роалд Дал да шпионира Уолас, докато лейтенантът от кралските ВВС и бъдещ писател е разпределен във Вашингтон. През 1944 Дал се сдобива с чернова на предстоящата за издаване брошура на Уолас „Нашата задача в Тихия океан“. Прочетеното, по неговите думи, „му

изправя косата“. Уолас призовава за „равноправието... на колонизираните народи“ в Британска Индия, Малая и Бирма, във Френски Индокитай, Холандските Източни Индии и множеството тихоокеански островчета. Дал измъква ръкописа от дома на един приятел на Уолас и по най-бързия начин го изпраща за копиране и изпращане до Британското разузнаване и Чърчил. „По-късно ми казаха – спомня си Дал, – че Чърчил не можел да повярва на това, което четял“. Уолас пише в своя дневник, че „целите британски тайни служби и британското външно министерство се тресяха от възмущение“.

През март 1943 г. Уолас заминава на четирийсетдневна обиколка на добра воля в седем

» » » продължава на страница 8

РАЗВЕДРЯВАНЕ

Бъзик с бъзици

От един-два месеца в интернет циркулира измислено от Бъзикилийкс интервю с директорката на МВФ. Уж ѝ задават въпроса:

– Не сте ли прекалено крайна в изказванията си? Все пак вие сте начело на една от най-големите, ако не и най-голямата финансова структура, а говорите за синдикати, стачки, гражданска активност? Не трябва ли всъщност да подкрепяте идеята за по-малко държава и повече свобода за бизнеса? Не е ли това пътят към повишаването на заплатите?

А тя, милата, отговаря: – Това са пълни глупости на болни алчни мозъци. Какво значи „по-малко държава, повече права за бизнеса?“ Я се вижте – вие имате ли държава? Говоря за държава като реално действаща институция. Цялата ви държавна структура е пропита от корупция – корупция, осъществявана от бизнеса. Ето ви никаква държава и пълна слободия за бизнеса – това е вашата държава! Вашата държава е мечтата на бизнеса – никакъв надзор и регулации, работи се кой както му изнася. Законите са само на хартия, работ-

ниците са безправни същества, трудещи се за европейските печалби на работодателите, срещу мизерно възнаграждение, в ужасни условия. Вижте си бизнесмените, стандартът им на живот. Дали отстъпва на европейския стандарт, дали не го превъзхожда на моменти? Вижте си вашия стандарт на трудещи се – уж сте в Европа, а сте някъде в централна Африка. Къде отиват печалбите? За яхти, коли, любовници, партията и забавления на бизнесмените – за вас остава само ниското заплащане, за да сте конкурентноспособни! Глупости, в които могат да вярват само напласени и прости хора.

На пръв поглед – много радикално, чак опозиционно. На дело – хитър ход по кастриране на недоволството, така че то да не излиза извън „правилата на играта“ (играта в казиното, което по същите правила винаги печели накрая). Внимателното око различава скрита реклама на „силната държава“. Вижда също фалш и манипулация. Например, бъзик или не, но изказването за корупцията е симптоматично. Го-

Ако властта би мачкала свободата само по улиците и площадите, скоро би попаднала под кръстосан огън (буквално) от прозорците на панелките. Затова я мачкат направо в главите на обитателите на същите панелки.

вори се за нея като за „болест на държавността“, докато корупцията е нормален начин за функциониране на държавата.

„Законите на хартия“ – смях в залата. Че кой ги пише? Всеотдайни слуги народни ли? Пък и то всички закони са „на хартия“. Когато е нужно, хартията се вади от чекмеджето и служи като повод някому да се направи акано, или другиму – рахатно. После пак се прибира обратно.

Някъде да работи другояче?

„Къде отиват печалбите? За яхти, коли, любовници, партията и забавления на бизнесмените“

Ако отиваха само за това, капитализмът отдавна да е рухнал, както се срути френският абсолютизъм през 1789 г. Не, печалбите се трупат, вкарват в оборот, движат се. Те са боеприпасите в конкурентната война. На войната излишно джепане няма.

„Гражданска активност“

Чудесно звучи, когато все пак някой излиза да протестира

по *корена* на проблемите. Тогава обаче го поемат подконтролните на МВР футболни агитки. Самата полиция се дърпа от месторазправата, за да се съхрани „чиста“, а заедно с това да опази чисти и ръчичките на самата държава. Естествено, „чиста“ в очите на по-податливите на пропагандата ѝ нейни поданици.

Така излиза, че бъзикът е пак за наша сметка, защото е нова порция илюзии, че „промяната“ трябва да стане по определен (подказан) начин.

Тъй де. Ако властта би мачкала свободата само по улиците и площадите, скоро би попаднала под кръстосан огън (буквално) от прозорците на панелките. Затова я мачкат направо в главите на обитателите на същите панелки. За да не се образува вакуум в тия глави (с risk атмосферното налягане да ги сплеска), турят неин заместител – „ценностите“ на покорството, нашарени навсякъде с надписи „Свобода!“. При вече създаден навик да се вярва на опаковката, населението бодро хрупа тези лайна, понеже върху целюфанчето пише „кекс“... •

Шаркан

САЩ: неписаната история

» » » продължава от страница 7

държава от Латинска Америка. Той говори испански и навсякъде е приет радушно. Първата му спирка е в Коста Рика, където 65 000 души – 15 процента от цялото население на държавата – се събира, за да го посрещне. ... Това обаче е само началото. Триста хиляди посрещат самолета му в Чили. Над един милион го приветстват, докато обикаля улиците на Сантяго под ръка с президента Хуан Антонио Риос. Сто хиляди души, с 20 000 повече, отколкото са местата, изпълват стадиона, за да го чуят. Посланик Клод Бауърс докладва във Вашингтон: „Никога досега в чилийската история чужденец не е посрещан с толкова въодушевление... Неговото просто държане, общуването с всякакви хора, посещенията в работнически квартали без предупреждение... и инспекциите на жилищните квартали поразяват масите, които реагират почти истерично“.

В университета в Гуаякил, Еквадор, трогва аудиториата със своето виждане на следвоенното бъдеще. „Ако освободението на хората, за което днес се води борба с кръвта на младежите и потта на работниците, доведе утре до импе-

риализъм и потисничество, тази ужасна война ще бъде напразно – заявява той. – Ако жертваната кръв и сили отново доведат до съсредоточаване на богатствата в ръцете на малцина – разкош за привилегированите и бедност за народа като цяло, – тогава демокрацията ще е претърпяла провал и всички жертви ще бъдат напразни“. Двеста хиляди души го приветстват в Лима. Обиколката е не само личен триумф, но и показно упражнение по дипломация. След нейния край гузина латиноамерикански страни обявяват война на Германия, а двадесет прекъсват дипломатическите отношения.

Уолас е не по-малко популярен у дома. Докато е в чужбина, Галъп провежда анкета сред гласоподавателите на Демократическата партия за тяхното одобрение и неодобрение на четиримата водещи кандидати да наследят Рузвелт, ако той реши да не се кандидатира отново. Рейтингът от 57 процента одобрение на Уолас е над два пъти по-висок от този на втория след него.

Непрекъснатият възход на Уолас кара неговите врагове да действат. Партийните шефове са наясно, че все по-лошото здраве на Рузвелт няма да

му позволи да изкара своя четвърти мандат и решават да изхвърлят Уолас от вицепрезидентския пост и да го заменят с някой по-приемлив за консервативните фракции в партията. През 1944 г. те провеждат „преврата на Поли“, както го наричат посветените – по името на ковчежника на Демократическата партия, петролният милионер Едуин Поли. Поли шеговито отбелязва веднъж, че е влязъл в политиката, когато е разбрал, че излиза по-евтино да назначиш нов Конгрес, вместо да купиш стария. Неговите съзаклятници са Едуард Флин от Бронкс, кметът на Чикаго Едуард Кели, кметът на Джърси Сити Франк Хейг, министърът на пощите и бивш председател на партията Франк Уокър, секретарят на партията Джордж Алън и националният председател на Демократическата партия Робърт Ханеган.

В проучването на Галъп сред вероятните гласоподаватели на демократите, публикувано по време на конференцията в Чикаго на 20 юли 1944 г., за това кой биха искали да се кандидатира за вицепрезидент, 65 процента избират Хенри Уолас. Труман се нарежда на осмо място с 2 процента одобрение. Рузвелт обаче, отпаднал, болен и силно зависещ от

партийните шефове за своето преизбиране, не е готов да се бори за Уолас както през 1940 г. Той просто обявява, че ако е бил делегат, е щял да гласува за Уолас. Вождовете правят всичко възможно да стегнат конференцията в желязна хватка. Реговите демократи обаче не се предават без бой и въстават в залата. Вълната от подкрепа за Уолас е толкова голяма, че въпреки процедурните хватки и силовите подходи на шефовете, Уолас е на път да бъде избран след оглушителна демонстрация в негова подкрепа. В нейния разгар сенаторът Клод Пенър от Флорида осъзнава, че ако просто издигне името на Уолас като кандидатура същата вечер, конференцията ще го гласува еднотушно начаса. Пенър си проправя път през тълпата и в мига, в който застава на метър и половина от микрофона, изпадналият в истерия кмет Кели, под предлог, че има опасност от пожар, заставя председателстващия сенатор Самюъл Джаксън да прекрати заседанието. Ако Пенър е съумял да измине още метър и половина и да номинира Уолас, преди шефовете да прекратят заседанието против волята на делегатите, Уолас е щял да стане президент през 1945 г. и ходът на историята

е щял да бъде драстично променен. Всъщност, ако това е станало, може би е нямало да има атомни бомби, ядрена надпревара във въоръжаването и Студена война. При възобновяването на заседанието обаче шефовете ограничават още по-силно присъствието и започват с пълна пара планираните задкулисни сделки. Труман накрая печели на третото прегласуване. Раздават се посланически постове, държавни служби от всякакъв калибър и суми в брой на куцо и сакамо. По настояване на Рузвелт Уолас приема да остане в кабинета като министър на търговията.

Джаксън се извинява на Пенър на следващия ден. „Знаех, че ако беше направил предложението – обяснява той, – конференцията щеше да издигне кандидатурата на Хенри Уолас. Имах строги указания от Ханеган да не допусна конференцията да издигне кандидат за вицепрезидент онази вечер. Затова трябваше да прекратя заседанието под носа ти. Надявам се да ме разбереш“. В своята автобиография Пенър пише: „Разбрах едно – за добро или за лошо, историята беше обърната с главата надолу през онази нощ в Чикаго“. •

(следва)

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Колективните в селата

» » » продължава от миналия брой

„Дребната собственост изчезна почти напълно при тази нова организация. В Арагон, 75% от дребните собственици се присъединиха доброволно към новата организация на труд и живот. Тези, които отказваха, волята им беше уважена. Не е вярно твърдението, че участващите в колективите са били принудени да го направят. Това трябва да се напомня постоянно, срещу клеветите и фалшивите критики, които се агресираха срещу колективите. Клевети, които бяха твърде далече от истината, и се опровергават от факта, че селскостопанският колектив откриваше навсякъде специални сметки за индивидуалните собственици и отпечата специално за тях карти за консумация, за да им осигури ползването на индустриални продукти, от които имаха нужда, както беше направено това за членовете на колектива.“

В тази трансформация на собствеността, трябва да подчертаем особено, че практичното чувство и опитът на организаторите подсказваха почти във всички села да се отдели за всяко семейство по една нива, където всеки селянин отглеждаше за лични нужди зеленчуци и плодове, които предпочита. Така тяхната лич-

ната инициатива можеше да се разгърне изцяло.

Колективната работа в земеделието, както и в индустрията, позволи да се прилагат рационализации, невъзможни при режим на дребна собственост или латифундии. От друга страна се използваша семена от най-добро качество. Това беше възможно, защото можеха да се придобият по-евтино в големи количества, нещо което в миналото индивидуалният селянин не можеше да направи. Картофите за садене и най-доброкачественото жито идваха от Ирландия. Служиха си също с химически торове. Модерните машини (трактори и плугове, придобити чрез размяна или покупка от чужбина) позволяваха, ако се ползват добре, дълбока оран, което пък даваше добиви с много процента по-високи от получаваните в предишните условия. Новите методи позволяваха да се увеличи и обработваемата площ. В Арагон една анкета ми позволи да установя, че житната реколта беше увеличена с 30%. В по-малка степен увеличението засягаше и продукцията на останалите зърнени храни, на картофите, на цвеклото, медащинските растения и гр.

В тези земеделски региони, трудовете и икономическите условия на селяните претър-

пяха значително подобрене. Те избегнаха стагнацията, която засегна зоните със селскостопанска продукция, предназначена за износ. Това се случи в някои региони на Леванте, където се произвеждаха почти само портокали. Но то продължи само няколко месеца.

Тези факти бяха от голяма важност. За пръв път в модерното общество анархистическият принцип „на всеки според нуждите“ беше приложен – по два начина: без пари в много от селата на Арагон или с местни „пари“ в други колективи, в повечето от другите региони. Семейната заплата, заплащана с тези пари варираще според броя на членовете във всяко семейство. Такова, в което работеха мъжът и жената, но нямаша деца, получаваша например 5 пезети на ден, докато друго, в което работеше само мъжът, а жената отглеждаше две, три или четири деца, получаваше по 6, 7 или 8 пезети. „Нуждите“, а не само „продукцията“, определяха заплатите или количествата разпределени продукти, там където нямаше заплати.

Този принцип на справедливост се прилагаше повсеместно и непрекъснато. Това сложи край на „благодарителността“, на просията и на специалните помощи за бедни. Нямаше повече нужда от тях. Тези,

които работеха, го правеха и за другите, по същия начин, по който работеха за себе си, за да помогнат на тях и на децата им. Тази взаимопомощ се разпростря в цялото селище. Преди разрушаването на колективите в Арагон от франкистките завоеватели, областните федерации правеха всичко възможно, за да изгладят несправедливостите, получавайки машини, семена, мулета и всичко необходимо за увеличение на продукцията от земята за най-малко облагодетелстваните села и райони. Тези артикули бяха получавани с помощта на Федерацията, която наблюдаваше разпределението на продуктите в 30, 40 или дори 50 села и от тяхно име искаше необходимите продукти от индустриалните и скотовъдните центрове“. („Социалната реконструкция в Испания“ на Гастон Льовал)

Ръководителите на UGT (синдикатът на социалистите) се противопоставят на колективизацията, защото са за одържавяване на средствата за производство, но по-важно е мощното влияние, което експериментите с колективизацията оказват върху селяните от UGT; има свидетелства за многобройни колективи, организирани съвместно от CNT и UGT. В Кастилия, отбелязва Льовал, колективисткото дви-

жение на CNT получава значителна подкрепа от Федерацията на земеделците (UGT).

„Работниците, членуващи в UGT, често имаха еднакви стремежи с тези от CNT. Те искаха експроприация на латифундистите и утвърждаване на социалната справедливост. Практически на много места съществуваше официално споразумение между двете организации на селяните, от което винаги печелеха селскостопанските колективи“. (Льовал)

Интересно е да посочим помощта от един регион на друг при организирането на селските колективи. Успехът на колективизацията в Кастилия не се дължи само на усилията на анархисти и местни социалисти; през юли 1937 г. не помалко от 1000 членове на колективите от Леванте идват да живеят в Кастилия с цел да подпомогнат и да съветват другарите си, чрез придобития вече опит в колективизацията. Тези селяни прилагат за всички делегати правилото: „В един добре организиран колектив, никой не трябва да престане да бъде селски труженник!“ Или с други думи, делегатите трябва да продължат да работят на полето заедно с останалите.

Селскостопанските колективи не са щамповани моде-

» » » продължава на страница 9

Солунският атенят на „гемиджиите“

» » продължава от миналия брой

Едната акция бѣ осуетена. Нещастиемъ въ Цариградъ застава солунската група да замаскира канала и да напустне наематата „брѣснарница“. Сега „гемиджиитѣ“ решаватъ първо да доставятъ взривния материалъ и после да довършатъ канала. Сарафовъ не бѣше вече въ Върховния комитетъ. Орцето идва въ София и разбива предъ Михайловски—Цончевъ терористическата теория на групата си, но новитѣ ръководители на Комитета отказватъ да го подкрепятъ парично, понеже сѣмѣтатъ тоя начинъ на действие „вреденъ за българскитѣ интереси“. (П. Шатевъ: „Солунскиятъ атенятъ“)

Орцето заминава въ Женева да търси Сарафова. Отъ Женева главатарътъ на „гемиджиитѣ“ се връща съ 10 000 лева, дадени му отъ Сарафова и съ впечатлението добити отъ срещитѣ съ руски социално-революционери и анархисти. Тия впечатления, споделени съ другаритѣ намиращи се въ София, навѣждатъ групата на печални заключения относно теоритическата подготовка на членоветѣ ѝ.

Кржжокътъ се залавя трескаво за работа. Понеже „брѣснарницата“ въ Солунъ е наета отъ други, става нужна да се вземе новъ каналъ и да се захване новъ каналъ, който да се съедини съ стария. Новиятъ джокъ прѣдставлява доста добре обзаведена бакалница. Като бакалинъ се ангажира Марко Иванов. Бошнаковъ, отъ Охридъ, когато Орцето успѣва да спечели за съзаклятието. Пристига въ Деде-Агачъ и първата партия отъ динамита, обещанъ отъ Сарафова и изпратенъ презъ Марсилиа като цѣръ противъ филоксера. Димитъръ Мечевъ нануца Перникъ (когато не е ангажиранъ съ революционна работа, Мечето работи въ минамата и си изкарва прехраната като надничаръ) и заминава за Одринъ да копая подъ австрийската поща, която трѣбва да бѣде разрушена едновременно съ банката въ Солунъ. Въ Одринъ той урежда срещу пощата джокъ съ жито, трици и пр. и започва да копая. Организацията е въ течение на това, което младежитѣ готвятъ и следи стѣжкитѣ имъ. Гарвановъ успѣва съ измама да тури рѣжа на динамита, който имъ е изпратенъ отъ Марсилиа и разтоваренъ въ Де-

де-Агачъ. Ръководителътъ на Централния комитетъ мисли, че по тоя начинъ ще обезоръжи пакостницитѣ. Това посегателство изостри отношенията между двѣтѣ страни — „до убийство“, както се изразява П. Шатевъ. Но то разяри кржжока и го накара да побърза съ акцията си, като се задоволи съ по-малко количество материалъ: 160 кг., складиранъ въ България. На Мечева се прѣдписва да изостави канала въ Одринъ и да отиде въ Кюстендилъ. Мечевъ, Орцето, Шатевъ, и др. се турятъ въ движение и въ сравнително кратко време тоя материалъ на части и по разни пѣтища (съ чета презъ границата и по желѣзницата Велесъ — Солунъ и София — Цариградъ — Солунъ), ту въ чували съ оризъ, ту като солена риба или като зѣтитъ въ тенекъи — се пренася въ Солунъ. Веднажъ събили се съ материалъ, съзаклятницитѣ се чувствуватъ съ развързани ръце.

— Имаме вече динамитъ, можешъ да дойдешъ да го видишъ, ако искашъ! — заявява Орцето на Гарванова.

Отъ друга страна, тѣ бѣха успѣли още по-рано да взематъ отъ Дѣлчева въ София 250 лири отъ Мисъ-

Стоунинитѣ срещу обещанието, че ще отложатъ за известно време акцията си. Въ новиятъ каналъ се зароботи усилено. Прѣстѣта се трупае въ стария каналъ или се натѣпквае въ избата на джокъ. Взети бѣха мѣрки да може да се произведе взривъ всѣки моментъ, въ случай на разкритие, като се пожертвуватъ подпалвачитѣ. Презъ мартъ копачитѣ стигнаха подъ самитѣ основи на банката, поставиха и взривния материалъ. Всичко бѣше вече готово. Съзаклятницитѣ станаха нетърпеливи. Нѣколко обстоятелства ги обезпокоиха: копаяше се наблизко за обикновена канализация и нашитѣ копачи се опасяваха да не би да се открие тѣхниятъ каналъ. По това време, месецъ мартъ, голѣми европейски вестници, *Temps* и други, осведомени отъ софийскитѣ си кореспонденти писаха, че македонскитѣ революционери готвятъ атенятъ противъ европейскитѣ предприятия. Турцитѣ взеха мѣрки, но надъ земята, мислейки, че се касае за нападения, подобни на арменскитѣ въ Цариградъ: засилиха стражата около банката. Къмъ тия обстоятелства, се прибави и опасението, да

не би, при по-продължително стоене, Нобеловиятъ динамитъ да се развали отъ влагата. Първи априлъ наближаваше. Съзаклятницитѣ се сѣмѣтаха освободени вече отъ ангажимента, поетъ предъ Вътрешната организация, за отлагане на атенятата. Хората имъ, напаварени съ опредѣлени задачи, бѣха на поста си въ Солунъ. Кржжокътъ реши да действуватъ веднага следъ великденскитѣ празници. Узналъ за решението имъ, Централниятъ комитетъ прави последни усилия, за да прѣдотврати атенятата. Но съзаклятницитѣ сѣ господаря на положението. Никакви сурови мѣрки не биха могли да помогнатъ: **Комитетътъ знае съ какви хора има работа, знае сѣщо, че дори, ако се посегне върху единъ, други ще произведатъ взривъ.** Оставаше да се действуватъ само чрезъ увещания. [Твърдението на Ст. Симеоновъ за тѣкаво решение на Централния комитетъ „да бждатъ избити или изтровени съзаклятницитѣ“ ни се вижда произволно. По посоченото вече съображение, такова едно решение бѣ безсмислено и не би могло въ нищо да помогне.]

» » продължава на страница 10

УРОЦИТЕ НА ИСПАНСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ

Колективитѣ в селата

» » продължава от страница 8

ли – копия, по предварително изработен план. На първо място, те са спонтанно проявление на обикновени хора, изхабени от една неопикуема мизерия, но съхранили своя бунтовен дух и чувство за справедливост – качества твърде полезни, когато настѣпват благоприятни времена, за да проявят своята инициативност. Една от тайните на успеха на Социалната революция в селскостопанския сектор е желанието на селяните да кооперират усилията си в работата, вместо да притежават и обработват индивидуално един участък от земята, която принадлежи на всички. „Трябва да признаем – пише Джералд Бренън в „Испанския лабиринт“ – че испанските работнически класи показаха спонтанно капацитета си за коопериране, който надмина всичко, което може да се намери днес в която и да било европейска страна“. Те проявяват също така воля да научат и да приложат нови методи в селското стопанство. Страхът, че механизацията ще докара безработица, престава да съществува. Могат да се цитират многобройни случаи, за да се покаже как с времето и придобития опит в колективната работа, колективитѣ се научават

да осигурят едно по-ефикасно производство и по-ефективна реализация на основните идеи за социална справедливост и взаимопомощ.

В описанието на колективитѣ предприятия непрекъснато сме изненадвани от заинтересоваността на техните членове да убедят онези, които отказват да участват, за да ги присъединят към себе си, като им показват, че тяхната система е най-добрата. Понякога се казва за испанските селяни, че те действително изцяло в местна перспектива. Ако това е било вярно в миналото, през 1936 г. настѣпва радикален обрат. През юни 1937 г. например във Валенсия се провежда национален пленум на регионалните федерации на селяните, за да разпространят и да координират колективитичното движение, както и да осигурят справедливо преразпределение на продуктите от земеделието не само между колективитѣ, но и за цялата страна. Така в Кастилия през октомври 1937 г. се извършва сливане на 100 000 членове на регионалната федерация на селяните с 13 000 членове от синдикатите за разпределение на хранителните продукти. Това е една логична мярка, за да се осигури по-добра координация и тя е приета от цяла Испания на национал-

ния конгрес на колективитѣ, проведен във Валенсия през ноември 1937 г.

Колективизираните индустрии

Проблемите, пред които се изправят испанските работници-революционери в индустрията, са по-комплексни от тези, с които се сблъскват селяните. Много фактори се изплъзват от контрола им, за да може революцията в индустрията да бѣде така пълна, както тази в земеделието.

Социалното въстание от 19 юли 1936 г. променя само положението на селяните. Латифундистите бягат или не обработват земите си и не използват селския труд. За селяните това не променя съществено трудовите им навици, докато изоставянето на фабриките от техните директори и част от техниците е сериозно препятствие за възстановяването на високата производителност. В случая със селянина неотложният проблем е да се прибере реколтата – било от едрата собственост, било от земите, изоставени от собственитѣ си. От икономическа гледна точка това е благоприятно за Социалната революция. Целите на селянина в борбата срещу Франко са да увеличи продукцията и уско-

ри модернизацията на машинния парк. И пазарът, с изключение на някои износни продукти като портокалите, не създава реални проблеми.

Ситуацията в индустрията е доста по-различна. Освен изоставянето на фабриките от компетентните техници, тук трябва да се решават проблеми със свръхпроизводството на много продукти, защото армиите на Франко откъсват индустрията на Каталуня от нейните най-важни вътрешни пазари.

Чуждестранните пазари за испански продукти не са многобройни и за момента трябва да се считат за изгубени. Освен това Испания има нужда от суровини от чужбина, за да функционира нейната индустрия: този важен проблем става сериозен, когато снабдяването с тях е прекъснато, и се утежнява в момента, когато, след като не може да получава повече суровини, централното правителство отказва необходимите количества на фабриките, защото те са контролирани от работниците. Една голяма част от испанската военна индустрия е разположена върху окупирани от Франко територии, което изправя Каталуня пред друг проблем: да създаде своя военна индустрия. Това налага внос на специални машини,

пълна трансформация на заводите и преквалификация на работниците за новата им работа. Трябва да отбележим също създаването на химическа индустрия и производството на много артикули, които до този момент никога не са произвеждани в Испания – например автомобилите и автокаритѣ, които по-рано са само сглобявани в страната. Въпреки всичко, тези проблеми са решени успешно през първата година, но проблемите, които работниците революционери трябва да решават, не са само от техническо естество. Политически те са изправени срещу една опозиция, която използва всички средства, с които разполага, за да постигне контрол над индустрията, и накрая централното правителство успява в определени рамки да го постигне чрез национализацията на военната промишленост, която представлява тогава най-важната част от испанския индустриален потенциал. Както отбелязахме вече, тази ситуация става възможна, защото, макар контролът на работниците над заводите да е пълн, централното правителство държи златото, необходимо за покупка на суровини от чужбина, без които испанската индустрия е парализирана. •

(следва)

Солунският атентат на „гемиджиите“

» » продължава от страница 9

Дамян Груевъ, току-що се върнал от заточение, вика своя стар приятел Мечевъ и се старее съ всички сила на своята убедителност да му докаже, че акцията ще нанесе непоправим удар на освободителното дѣло, а може да компрометира и самото възстание и че най-целесъобразно е да остане атентатът въ Солунъ най-накрая — ако и възстанието не помогне — като последно предупреждение къмъ Европа. Но Мечевъ остава непреклоненъ. Той хвърля въ очите на Груева, между друго и тоя аргументъ, че Организацията не е способна и едва ли мисли да прави възстание.

Вѣренъ на своята философия, Груевъ съ резигнация замича за Битоля. Това бѣше нѣколко гена предъ Великденъ. [Мих. Герджиковъ твърди предъ насъ, че въ негово присъствие въ София, въ хотелъ „Батембергъ“, стая № 9, Дѣлчевъ е убеждавалъ Мечева да не действуватъ на своя глава и предлагалъ следната комбинирана акция: въ единъ моментъ, избранъ въ съгласие съ Централния комитетъ, той, едновременно съ атентатътъ

вътре, да нахлуе отвънъ съ голѣма чета отъ много стотини души. Мечевъ останалъ непреклоненъ.]

Гарвановъ, по-прякъ и по-властенъ, е на ножъ съ тия неподатливи момчета. Но и той се мъчи всекакъ да ги отклони. Предлага имъ и пари, отъ които тѣ и сега не се отказватъ, но и отъ решението си не отстъпватъ. Опитва се да ги ангажира въ нѣкоя нова работа въ Одринъ, та да почакаятъ още нѣкое време — предлага имъ и нужните за това средства. Съзаклятниците не искатъ да чуятъ. На Велика Свѣта предъ самия Великденъ отива при Гарвановъ Орцето и следъ като отблъсва едно по едно предупрежденията му, твърдо заявява: „Азъ дойдохъ само да ви кажа, че сме решени да действуваме и да ви предупредя да си вземете нужните мѣрки“.

Между това, съзаклятниците бѣха вече направили всички разпоредби до другаритъ си вънъ отъ Солунъ. Ангажирани бѣха въ града само 7—8 души — колкото при разполагаемото ограничено количество бомби и другъ материалъ, можеха да вѣзятъ въ работа. На другаритъ си въ Велесъ —

Тодоръ Органджиевъ, Илиян. Йордановъ, Алекси Миновъ — Каникотъ и др. — съобщиха да не идватъ. На едно последно съзвѣщание вънъ отъ града съзаклятниците установиха въ подробности своя планъ на действие и задачата на всеки единъ отъ тѣхъ.

Тукъ се повдигна още веднажъ въпросътъ за тяхната лична участь. Решени, безъ да питатъ никого освенъ себе си, да хвърлятъ въ огънь града Солунъ, а може би и цялата страна, иматъ ли тѣ право да преживѣятъ своето дѣло или сж дължни да загинатъ подъ трѣска на собственитъ си бомби? Около тая шекспировска дилема: да уцѣлѣятъ или да загинатъ, съзаклятниците не бѣха единодушни. Единодушие не можѣ да се постигне и въ това тѣхно последно съзвѣщание. Едни смѣтаха, че сж нужни за своето дѣло, което трѣбва да се продължи, следователно, нѣма защо да предешаватъ сжбата си. Противъ това опортюнистично мнение, поддържано отъ Шатевъ, Бошнаковъ и други, възставаха винаги Орцето, Курковъ, Мечевъ. [Споредъ Петър Манджуковъ, Шатевъ също е приелъ да

загине в пламъците на борбата, но в следствие се е измѣнилъ, като чамова дѣска. С основание Манджуковъ го е билъ предварително! — ГКИ]

— Не! — казваха тѣ. — Ще се боримъ, докато загинемъ!

Тѣ не можеха да си представятъ подвига инѣкъ, освенъ свързанъ съ единъ дързкъ жестъ на саможертва. Да оцѣлѣятъ, това значеше да помрачатъ величието на своето дѣло и собствения си ореолъ на борци, издигнали се до пълно презрение къмъ смъртта. Да посѣятъ около себе си смъртъ и ужасъ въ невижданъ още размѣръ, безъ да сложатъ и собственитъ си глави — това бѣ равносилно на подлостъ. А какво би останало отъ тѣхното високомерие и гордостъ, ако случайно попаднатъ живи въ ръцетъ на врага? Само при абсолютна воля за смъртъ главоломното дѣло, което започваха, можеше да разчита на успѣхъ и на ефектъ. Така мислеха Орцето, Курковъ, Мечевъ. И тѣ бѣха правитѣ. [По тоя въпросъ Шатевъ („Солунскиятъ атентатъ“, стр. 53) пише: „Предъ атентата ние разсѣждавахме тъй: Ние нѣмаме органъ за да пропа-

гандираме своята реформаторска [? – ГКИ] акция, та смѣтахъ, че е полезно за дѣлото, ако можемъ и следъ атентата да оцѣлѣемъ, за да можемъ да продължимъ дѣлото. На това мнение бѣхъ азъ, Миланъ Арсовъ и Бошнаковъ. Напротивъ, Мечевъ, Курковъ и Орце бѣха на мнение, непременно да се свърши съ това и нашиятъ животъ. Ние предлагаме да не извършимъ изведнажъ всичко, а постепенно, едно по едно, а банката най-сетне, защото целѣта бѣше да направимъ несигурни европейскитъ капитали. Мечевъ и другаритъ му отговаряха, че ние не сме гарантирани, че следъ първия опитъ не ще бѣдемъ хванати, че нѣмаме динамитъ и пр. Затова тѣ бѣха на мнение да не взимаме никакви мѣрки, за да избѣгваме, защото трѣбва заедно съ атентата и ние да свършимъ. Така и направиха. Азъ не бѣхъ съгласенъ съ това — да свършимъ. Тѣ искаха да се постигне по възможностъ по-голямъ ефектъ. Не можяхъ да ги склоня.“]

Христо Иванов

Сулянов –

„Освободителнитъ борби на Македония“, том I (следва)

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

„Болшеvizмът се роди в мерзост, живя в престѣпление и ще умре с лъжа на устата!“

» » » продължава от миналия брой

На Манол Васев вменяват и допълнителна вина – подготвял бягството си зад граница, а на Стефан Георгиев му другарят и простѣпката за подготвяне авторитета на вожда и учителя, другаря Георги Димитров – никаквѣтъ Стефчо го нареклъ „пунгашъ“! Напразни остават отчаяните напѣни на хлевоустия Стефан да доказва, че „пунгашъ“ наричал единствено престарялото си магаре... Осъждат Васев на 5 години строг тъмничен затвор, Стефан Георгиев – на 2 години строг тъмничен затвор. На двамата от конушките им другари другват по 1 година строг тъмничен затвор, а на другите шестима – по пет години да чукат камъни в трудов лагер. (Н. Дончева. Анархизмът в Хасково. Известия на Държавните архиви, брой 72, с. 270, 271) За да се придържа обща поне горе-долу към автентичния документализъм, ще цитираме кратка част от диалога, който се води в тогавашния Хасковски околийски съд между околийския прокурор – известният навремето в град Хасково и региона пламенен любител на твърдия алкохол Димитър Вапцаров – и най-възрастния от подсъдимите, абсолютния

трезвеник Манол Васев на 51 години, както и най-младия измежду тях – двадесетгодишният Стефан Попов от село Конуш. На традиционния съдебен въпрос на околийския съдия Цветан Илиев дали подсъдимият Манол Васев се признава за виновен, отговорът е: „Не, не се признавам за виновен!“ Следва другото резонно съдийско питане: „А вярно ли е това, което пише в обвинителния акт?“ Манол Васев отговаря: „Да, вярно е, всичко, което пише в обвинителния акт, тъй съм говорил и тъй съм го вършил“. Съдията недоумява: „А защо тогава не се признаваш за виновен?“ Подсъдимият отвръща: „Да се говорят такива приказки и да се вършат такива работи не е престѣпление, а дълг на всеки разумен и честен човек. А като съм го казал и сторил, аз съм изпълнил един свой човешки дълг. Ако за това могат да се пращат хора в затвора, пратете и мене, но аз пак ще си говоря тези работи и пак ще си ги върша, както съм правил досега“. Диалогът между прокурора Вапцаров и подсъдимия Манол Васев протича така: „Васев, ти не се признаваш за виновен... А вярно ли е, че си събирал граждани и си говорил пред тях против

властта на Отечествения фронт, че била уж потисническа, че била диктаторска, че се доминирала от Комунистическата партия и тем подобни?“ Манол Васев: „Да, вярно е, гражданино прокурор, точно това съм говорил и правил!“ Прокурорът: „Е, щом е така, защо тогава казваш, че не си виновен, бе?“ Манол Васев: „Ами, гражданино прокурор, аз съм анархист и не мога да не говоря против властта. Ние, анархистите, сме против всяка власт, ние говорим против всяка власт, а тогава защо да не говорим и против вашата?! Говорил съм така и пак ще говоря!“ Прокурорът: „А вярно ли е, че сте убеждавали селяните да не влизат в ТКЗС?“ Манол Васев: „Точно така, аз съм убеждавал люде да не влизат в ТКЗС, понеже тези стопанства се създават с държавно насилие, там няма никаква свобода, а и цялото производство на тези стопанства ще се изземва от държавата, а на кооператорите – каквото остане, ако нещо остане. И тъй като текезесетата са създадени от вашата власт, и тъй като аз съм против всяка власт, съвсем естествено съм и против тези фалшиви, неистински коопера-

тиви, поради което обяснявам на селяните да не влизат в тях“. Прокурорът: „Васев, обвинен сте и за това, че си организирали тайни съборища, за да събирате парични средства, храни, грехи и други подобни, за да издържате семействата на враговете на нашата власт, които са задържани от органите на сигурността. Признаваш ли да си вършил и такава дейност?“ Манол Васев: „Гражданино прокурор, за нас като анархисти е основен дълг да подпомагаме всеки наш другар, изпаднал в каквато и да е беда! Как може нашият другар да бъде започитен от вас в затвора, другарката му да бъде уволнена от работа заради това, семейството им ведно с децата да останат без издръжка, а ние да ги гледаме отстрана с безразличие?! В такива случаи ние всички като един се организираме и поемаме издръжката на семейството на пострадалия ни другар. Гордея се с това, което съм извършил и с това съвсем не страшавам устоите на никаква власт! А ако тази власт се страхува от такава дейност, тогава наистина тя не е добра – впрочем като всяка една власт!“ Прокурорът: „Но ти и сега правиш в

съдебната зала анархистическа пропаганда!“ Манол Васев: „Аз отговарям на Вашите въпроси, гражданино прокурор, и при това така, както Вие ме питате...“ Диалогът между прокурора и един от най-младите подсъдими Стефан Попов, жител на село Конуш, също не е за подценяване защото е красноречив пример за идиотизма и лицемерното фарисейство, царящо от памтивека в съдебната система, обслужвана от сбирщина катели в магистратски тоги. Прокурорът: „Ти какъв си, бе?“ Стефан Попов: „Нормален човек като Вас, гражданино прокурор“. Прокурорът: „Не, не това, какъв си по политически убеждения?“ Стефан Попов: „Не знам това“. Прокурорът: „Как да не знаеш, не си ли анархист? Ето, например, аз съм комунист, знам това и не се срамувам да си го кажа!“ Стефан Попов: „Гражданино прокурор, да бъдеш анархист е много висока чест! Аз искам да бъда анархист, старая се да бъда анархист, но дали съм станал вече такъв, това все още не зная – за мене ще кажат моите другари. А Вие, щом вече знаете, че сте комунист, това си е Ваш проблем. Сигурно не е чак толкова

» » » продължава на страница 11

ПОДСЛУШАНИТЕ

» » » продължава от страница 1

та и намиращи се във Франция Александър Димитров Алексов, Трендафил Станков Марулевски, Емилия Лазарова и др.

С цел разкриване, документиране и пресичане на престъпната дейност на Александър Методиев Наков, предлагам да се проведат следните

МЕРОПРИЯТИЯ:

1. Чрез сътрудника „Николов“ да се изясни има ли създадени анархистични групи и организация. Кой лица влизат в нея. Какви цели и задачи си поставят. Какво положение заема Наков в анархистичното движение в окръга и страната. Притежава ли литература внесена наскоро в страната и каква. Пътища за проникване. На кои други лица Наков дава литература. Има ли стремеж да се привличат млади хора за анархисти и кои.

Срок 30.III.1970 г.

Отг. подп. Янков и м-р Васев

2. Чрез сътрудника „Свилен“ да се наблюдават връзките на Наков от гр. Радомир и гр. Перник и чрез тях да се изясни какво положение

заема Наков в анархистическото движение. С кои лица от страната поддържа връзки и на каква основа са. Наков или други анархисти поддържат ли връзки с бившите изменници и по какъв начин.

Срок 30.III.1970 г.

Отг. к-н Петров и м-р Дрънчев

...

9. Прихванатата кореспонденция да се подлага на обработка за тайнопис и кодове.

Срок постоянен

Отг. подп. Янков, кап. М. Петров

...

16. Да се организира провеждането на „М-15“ и „М-30“ в домът на Наков.

Срок 1.V.1970 год.

Отг. м-р Тасков, ст. л. Миланов, кап. Петров

...

22. Да се изучат районния инкасатор и районния електротехник, с цел ползването им за проникване в дома на Наков.

Срок 20.III.1970 г.

Отг. ст.л. Миланов

23. Да се установят и проверят възможностите на бившите сътрудници „Богданов“, „Владимиров“, „Милев“ и др. работили по Наков

Не е за чудене, че

станишевци не са

във възторг, че тях

ги подслушват. Ще

им се хората да

забравят епохата на

техните батковци

и татковци, когато

подслушването не ги

притесняваше. Нищо

не е забравено – само

журналистическата

памет е къса или се

преструва на къса, че

е по-безопасно.

за евентуалното им ползване.

Срок 30.III.1970 г.

Отг. майор Тасков, кап. Петров

От цитираното личи колко майори, полковници и други чиновци са си изкарвали повишения по служба, а след това са се уредили с тавана на пенсията.

Не е за чудене, че станишевци не са във възторг, че тях ги подслушват. Ще им се хората да забравят епохата на техните батковци и татковци, когато подслушването не ги притесняваше. Нищо не е забравено – само журналистическата памет е къса или се преструва на къса, че е по-безопасно.

Когато „пребивавах“ в небезизвестния концлагер Белене (остров Персин), освен обичайните „врагове на народа“, тоест опонентите на болшевишкия режим, току почнаха да пристигат и „врагове с партиен билет“. Преди бяхме там земеделци, анархисти, троцкисти, ратници, бранници, царкумовци, просто недоволни селяни, бивши офицери и полицаи, царски министри и депутати, че и гръцки партизани. И изведнъж – нови затворници, от ония, които преди бяха верни слуги на Партията си. Сред тях беше и Дончо Знеполски – извест-

но име. Пристигна добре обработен от „своите“ в дугебуките на ДС, едва на човек приличаше. Смачкан физически и психически до такава степен, че лагерното начальство реши да използва окаения му вид за нещо полезно от това да копае дупки и да троши камъни. Възложиха му отговорната работа на старши на слухарите. Останалите му другари също ги уредиха – станяха старши на отделенията затворници, а той оглави „Култсвѳета“. Това, което правеха навън, това правеха и в лагера – да слухтят кой какво казва и да докладват на началството. Обикновените концлагеристи им викахме „антени“ или „хората с ушите“, с големите уши.

Като се сетя колко пъти заради тия са ме лишавали от свиждане, наказвали са ме да не получавам и да не пиша писма, питам се: тогава ли антените са били по-успешни, или сегашните микрофони?

Знеполски не стоя дълго в лагера. Пуснаха го и го реабилитираха. Това като че ли дава част от отговора на въпроса ми. •

Александър Наков

НИКОЙ НЕ Е ЗАБРАВЕН

Документален очерк за анархиста Манол Васев

» » » продължава от страница 10

ва мъчно да се стане комунист...“ В последната си дума пред съда Манол Васев заявява: „Граждани съдии, за милост няма да ви моля! Все ми е едно какво ще решите! Аз ще си остана такъв, какъвто съм си и сега! За сведение ще ви кажа само това: имам една нещастна спруга, която толкова години, откак се е омъжила за мене, бял ден не е видяла. До девети септември бой и затвори за мене, след девети септември съвсем същото, даже и по-лошо... И тя все сама кукува в къщи! Мене не можете да осъдите, аз съм си все осъден, но нея можете. Колкото и затвор да ми сложите, той ще бъде не за мене, а за нея... Това, ако желаете и ако можете, имайте предвид. Тя не е виновна в нищо!“ Всички подсъдими са осъдени на различни срокове затвор. На Манол Васев друсват максимум, предвиден в съответния текст на Наказателния кодекс, а именно – 5 години строг тъмничен затвор. Когато служебният му адвокат Райко Латеф отива при него в затвора да го кандърдисва да обжалва присъдата, Манол Васев категорично отказва с мотива, че е изобщо против всяка власт и не при-

знава и създа, защото съдебната институция е еманация на властта и че ако сега той се отнесе към по-горна съдебна инстанция, това неминуемо ще означава автоматически да признае прерогативите на която и да е власт. „Поради туй не искам никакво обжалване!“ – отсякъл безкомпромисно анархистът и както тривиално се казва „излежал“ петгодишната си присъда... (Д. Бисеров. Снимки без ретуш – спомени, с. 149, 150, 151) Месеца подир освобождаването му обаче пак го арестуват – на 5 ноември 1956 година. Държавна сигурност перфидно подхвърля в дворното му място някаква бомба-бухалка от времето на Балканските войни и при извършения щателен обиск в двора и къщата на Васев милиционерите ужким случайно намират допотопната граната. Докато се гледа съдебното дело в Старозагорския областен съд и прокурорът му иска 10 години затвор и 10 хиляди лева глоба, натикват Манол Васев в единична килия на старозагорската Държавна сигурност. По време на съдебните заседания докарват отнякъде някакви лъжесвидетели, които твърдят, че анархистът бил англо-американски шпионин и дори в радиоопредаванията на Би Би Си

Анархистите не са

скключвали договори

за мир и взаимна

помощ с хитлерова

Германия, което

сториха съветските

болшевики! Пък и не

са лакейски клякали

да целуват фустата

на английската

кралица, както

Хрущов и Булганин

в Бъкингамския

дворец! Болшевизмът,

господа съдии, се

роди в мерзост, живя

в престъпление и

ще умре с лъжа на

устата!

(радио Лондон) редовно получавал кодирани съобщения! В отговор на тия дебилни инсинуации подсъдимият отвърща с неопровержима аргументация: „Мен, като български анархист, никакъв зорленудиот сега ме обвиняват, че съм работил в полза на англо-американския империализъм и възраждащия се германски нацизъм! Но анархистите не са скключвали договори за мир и взаимна помощ с хитлерова Германия, не са скключвали такива договори и с англо-американците, което сториха съветските болшевики! Пък и не са лакейски клякали да целуват фустата на английската кралица, както Хрущов и Булганин в Бъкингамския дворец! Болшевизмът, господа съдии, се роди в мерзост, живя в престъпление и ще умре с лъжа на устата!“... Междуременно се случило и нещо почти невероятното – съветският посланик привикал първия секретар на ЦК на БКП Тодор Живков и му подшушнал „да се тури пепел на съдебната галиматия с Манол Васев, защото има меродавни индикации, че казусът може да попадне в хлевоустата уста на западните медии, което от съветска гледна точка е крайно нежелателно!“. При така стеклите се

особени обстоятелства Райко Латеф, който и сега бил служебен защитник на подсъдимия, безпрепятствено успял да издейства пред съда като смекчаващо вината обстоятелство дейното участие на анархиста в събитията на 12 септември 1944 г. В казармите на Втори артилерийски полк, когато предотвратява изпозастрелването на хасковското гражданство, стъпнило се в казармения двор. Освен това взето било и под внимание, че Манол Васев доброволно върнал отнесеното от него оръжие от казармения оръжеен склад и съдът криво-ляво „милостииво“ го осъжда само на 1 година и 6 месеца лишаване от свобода, което да излежи в Сливенската тюрма. Не е взето обаче под внимание най-важното, тъй наречено вещественно доказателство, причинило тази поредно-безсрамна, фалшификаторска съдебна разправа със същията свободолюбец, а именно, че митичната бомба-бухалка била абсолютно негодна за взривяване и начинът на намирането ѝ е съшит с ярко бели конци, защото доносът до Държавна сигурност за „опасното оръжие“ си остава завинаги конспиративно анонимен... •

(следва)

НОВО АНАРХИСТКО ИЗДАНИЕ

П. Манджуков: Предвестници на бурята

През този месец излиза от печат дългоочакваното издание на спомените на българския анархист-революционер и борец за освобождението на Македония Петър Манджуков.

Един от групата на легендарните „гемиджии“ – солунските атентатори, организирали най-големия на Балканите акт срещу символите на турския и европейския империализъм през пролетта на 1903 г., – Манджуков е увлекателен разказвач, оставил безценни свидетелства за времето, културата, политиката, хората и техните борби.

Спомените си Манджуков пише между 1946 и 1959 година. По-късно той ги изпраща нелегално в Париж.

Българските анархисти и близки на автора получават 20 ксерокопия от оригиналния ръкопис. По едно от тях е съставено и това издание. То е и най-пълното досега – с минимални промени по оригинала, за да се съхранят възможно най-добре духът на времето и автентичността на историческия текст. •

ПОСВЕЩАВА СЕ НА 110-ГОДИШНИНАТА ОТ ПОДВИГА НА СОЛУНСКИТЕ АТЕНТАТОРИ – „ГЕМИДЖИИТЕ“

ВЕЧЕ И В КНИЖАРНИЦА „НИСИМ“

Анархистка литература можете да намерите вече и в книжарница „Нисим“ на бул. Васил Левски 59 в София на обявените в каталога цени.

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	3 лв
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	3 лв
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	3 лв
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	3 лв
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2х3 лв
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	3 лв
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	3 лв
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	3 лв
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	3 лв
10. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	5 лв
11. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	7 лв
12. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	5 лв
13. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	4 лв
14. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	7 лв
15. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	4 лв
16. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	7 лв
17. Хляб и свобода – П. Кропоткин	6 лв
18. Ставайте, робове – Г. Константинов	7 лв
19. Досие на обект №1218 – Александър Наков	4 лв
20. Спомена за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	7 лв
21. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2х7 лв
22. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	7 лв
23. Един проект за социална революция – ФАФ	4 лв
24. Спомена – Стоян Цолов	7 лв
25. Статии – Георги Божилов	10 лв
26. Христо Ботев – Евгений Волков	7 лв
27. Живот под черен небосвод – Георги Божилов	7 лв
28. Напред и ако пътят води към Голгота! – Георги Константинов	7 лв
29. Свободата, Санчо, е велико нещо! – Георги Константинов	7 лв
30. Спомена за бъдещето – Желязко Петков	5 лв
31. Достоен живот – Трифон Терзийски	4 лв
32. Лични откровения – Георги Божилов	7 лв
33. Емигрантски спомена – Георги Константинов	2х7 лв

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	2,50 лв
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	2,50 лв
3. Що е анархизъм?	2,50 лв
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	2,50 лв
5. За общината	2,50 лв
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	2,50 лв
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	3 лв
8. Килифарево народно въстание и килифарева чета	3 лв

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от **Тодор Иванов – телефон за заявки и доставки 0896 613 727.**

АНАРХОКАЛЕНДАР

- На 01.05.1886 г. чикагските работници обявяват обща стачка за 8-часов работен ден.
- От 03.05. до 09.05.1937 г. в Барселона се извършва опит за контрареволуция от страна на правителството с помощта на Нападателните отряди и комунистите. Седмица, отбелязана в историята като „майските събития“ от 1937 г.
- На 04.05.1903 г. в с. Баница е убит Гоце Делчев.
- На 05.05.1937 г. в Барселона е убит от Сталинското НКВД италианският анархист професор Камил Бернери.
- На 06.05.1925 г. е разстрелян, заедно с още четирима четници от Сливенската анархистическа чета, поетът Димо Петранов (Разколник).
- На 12.05.1952 г. в концлагера „Белене“ е разстрелян анархистът Иван Николов Йондов от с. Търново, Кюстендилско.
- На 14.05.1940 г. в Торино умира Ема Голдман.
- На 15.05.1925 г. в софийските казарми е удушен поетът и редактор на списание „Пламък“ Гео (Георги) Милев.
- На 16.05.1864 г. е заточен руският писател и рево-

люционер Николай Чернушевски.

- На 18.05.1789 г. избухва Великата френска революция.
- На 19.05.1990 г. в Казанлък се състои възстановителната Национална конференция на Федерацията на анархистите в България (ФАБ).
- На 20.05.1814 г. в Прямухино, Тверска губерния е роден анархистът Михаил Бакунин.
- На 21.05.1879 г. в Париж е гилотиниран безвластникът Емил Анри.
- На 25.05.1879 г. в с. Хърсово (Разградско) е роден известният български анархист Върбан Кулифарски.
- На 25.05.1924 г. в Дупница е родена партизанката анархистка Петрана Димитрова Лисичкова.
- На 28.05.1925 г. в местността „Гайтановец“ са убити анархистите Мариола Милкова Сиракова, Мина и Мариука Василеви, Желязко Иванов Ири-капакчиев и Пенчо Колев с още 8 антифашисти.
- На 29.05.1988 г. в София умира анархистът Георги Димитров Кюртов (Карамихалков), един от последните редактори на в. „Работническа мисъл“.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Читател	10 лв
2. Георги Константинов, София	100 лв
3. Александър Наков, Перник	10 лв
4. Никола Александров, Мандра	10 лв
5. Костадин Зяпков, Пазарджик	20 лв

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10

Т Б ОББ АД, КЛОН ПЕРНИК
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред или набрани на компютър. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! *Ръкописи не се рецензират и не се връщат!*

сайт на ФАБ:

www.anarchy.bg

сайт на „Свободна мисъл“:

sm.a-bg.net

имейл на ФАБ:

fab@a-bg.org

телефон за връзка с ФАБ

0896 613 727

адрес на редакцията

София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор

А. Ванчев

предпечатна подготовка

Свободна мисъл

АБОНАМЕНТ 2013

Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв; за 6 месеца – 3,00 лв; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой – 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ

Каталоген номер 649

